

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 50,
ἑξαμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἑξαμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΟΥΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθάτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 17 Δεκεμβρίου 1932

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 8

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ ἔμπρῃσίν της, τὸ βρος της, τὸ ντύσιμό της κρυβουρούσαν ὅτι ἡ πανομίνα της ἦταν πολὺ μετρία καὶ οἱ πελάτες της καθόλου ἀπαιτητικοί. Ὡστόσο ἡ κυρία Τοῦκερ εἶχε τέτοια μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἐκυσὸ της καὶ γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο της, ποὺ τὴν πρώτη στιγμὴ φαντάσθηκε ὅτι οἱ τρεῖς ξένοι εἶχαν ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν καθαριότητά του καὶ γιὰ τὸ καλὸ του φαγητὸ κι' ἐρχόνταν νὰ συμφωνήσουν κανένα διαμέρισμα.

Παίρνοντας λοιπὸν τὸ γλυκύτερο χαμόγελό της, τοὺς προσκάλεσε νὰ περάσουν. Μὲ τὸ χαμόγελο αὐτὸ πάγωσε στὸ στόμα της καὶ τὰ μάτια της ἀνοιξαν διάπλατα ἀπὸ τὴν ἐκπληξη, ὅταν ἔβριξε μιὰ δευτέρη ματιὰ στὴς τουαλέτες τῶν κυριῶν καὶ εἶδε σὲ τί ἐλλεινὴ κατάστασιν βρισκόνταν καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε τραμακτικὴ ἔκφραση μὲ λις ἀντίκρουσε τὴν Μπέττυ ποὺ τὴν ἐσπρωχνε μπροστά του ὁ κ. Βὰν Κούρτ.

— Ἦθελα νὰ σὰς ρωτήσω, κυρία μου, εἶπε μὲ αὐστηρὸ βρος ὁ νέος κύριος, ἀν ἐπιτρέπεται σ' αὐτὸν τὸν τόσο ἐξωφρενικὰ μακακαρεμένον ἀντιπρόσωπο τοῦ σπιτιοῦ σὰς, νὰ καταβρέχη ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια τοῦ ἀνόπτου διαδάτες ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο...

Δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ περισσότερο, γιὰτὶ ὁ θυμὸς τοῦ ἔκοβε τὴ φωνή.

— Τὸ φόρεμά μου, τὸ καινούργιό μου φόρεμα καταστράφηκε ἐντελῶς, εἶπε κλαίγοντας ἡ μιὰ κυρία.

Δὲν εἶχε ἀδικο. Καὶ τὸ φό-

ρεμά της καὶ τὸ καπέλλο της ἦταν σ' ἐλλεινὴ κατάστασιν.

Μιὰ ἄλλη κυρία τὴν διέκοψε.

— Μήπως ἔχετε φωτιά, γιὰ νὰ στεγνώσουμε τὰ φορέματά μας; ρώτησε τὴν κυρία Τοῦκερ.

Κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ριχάρδος, ἀν χάσωμερῆσες περισσότερο, θὰ χάσης τὸ τραῖνο σου Φύγε καὶ πήγαινε στὸ σταθμὸ. Ὁ Θωμάς θὰ φέρῃ ἐδῶ τὰμάξι γιὰ νὰ μὰς πάη σπίτι. Καθὼς βλέπετε, κυρία μου, εἶπε πάλι γυρίζοντας στὴν κυρία Τοῦκερ, συνοδεύαμε τὸν ἀδελφὸ μου στὸ σταθμὸ, ὅταν ἔξαφνα δεχθήκαμε μιὰ πραγματικὴ ψυχρολουσία ἀπὸ ἕνα σιδηρὸν τοῦ ποτισματοῦ ποὺ ἡ μικρὴ σὰς ὑπηρέτρια κρατοῦσε στὰ χέρια της καὶ εἶχε γυρίσει

πρὸς τὸ μέρος μας. Εἶναι ἀδύνατο νὰ πάμε στὸ σιδηρόδρομο σ' αὐτὰ τὰ χάλια, καὶ γι' αὐτὸ σὰς παρακαλοῦμε νὰ μὰς δώσετε ἀσυλο ὥσπου νὰ στεγνώσουμε. Ἄν καὶ φοβάμαι — πρόσθεσε, — πὼς γιὰ τὴν ὀμπρέλλα μου δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Αὐτὴ ἔγινε γιὰ πέταμα.

Κι' ἔβριξε μιὰ θλιμμένη ματιὰ στὴν ἀξιοδάκρυτη ἐμφάνισιν ποὺ παρουσίαζε ἡ μεταξωτὴ της ὀμπρέλλα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ τὴν κρατᾷ στὰ χέρια της.

Ἡ καρδιά τῆς Μπέττυ ποὺ ἐνοιώθε πραγματικὸ ἔρωτα γιὰ ὅλα τὰ ὄρατα πράγματα, συγκινήθηκε βαθιὰ στὴ θέα τῆς ἀμοιρῆς ὀμπρέλλας.

— ὦ, μίς! φώναξε μὲ συμπόνια. Κρίμας τὸ ὄρατο παρασόλι!

Καὶ τὰ μάτια της γέμισον δάκρυα μὲ τὴ σκέψη ὅτι εἶχε καταστραφεῖ δλότελα.

Ἐνῶ ὁ Ριχάρδος ἀνέβαινε στὸ ἀμάξι γιὰ νὰ πάη στὸ σταθμὸ, ἡ κυρία Τοῦκερ πέρασε τίς κυρίες στὸ σαλόνι κι' ὕστερα ἀρπάξε τὴ Μπέττυ ἀπὸ τὸ μπράτσο, μὰ μὲ τόσο ἀπότομο τρόπο, ποὺ ἀν τὴν ἔβλεπε ὁ κύριος Βὰν Κούρτ θὰ ἔμεινε ἡσυχὸς ὅτι ἡ τιμωρία θὰ ἦταν ἀνάλογη μὲ τὸ φταίξιμο, καὶ μάλιστα θὰ τὸ ξεπερνοῦσε.

— Τέρας, σατανᾶ, ψιθύριζε ἡ γριὰ ξενοδόχα στὸ αὐτὴ τῆς Μπέττυ μ' ἕνα τόνο ὀλοφοβέρα. Ἦ φοβερὴ ζημιὰ ἔκανες πάλι καὶ τί εἶναι αὐτὲς οἱ μακακαράτες ποὺ φορεῖς;

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔδειχνε τὴν κατακόκκινη σάρκα καὶ τὸ μπουκέτο ἀπ' τίς φεούτικες μαργαρίτες, ποὺ καὶ τὰ δυὸ ἦταν ἐξίσου πολύτιμα γιὰ τὴ Μπέττυ.

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ Μάγκουτ, ὁ κακὸς μπελᾶς τοῦ σπιτιοῦ μου! ἔκανε κουνών-

ΕΝΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

τας το κεφάλι της και τραβώντας την κόκκινη λουρίδα απ' το λαιμό της Μπέττυ.

Μέσα στην ταραχή της η μικρή είχε ξεχάσει να κρύψει το φιδίκο της, όπως τό έκανε κάθε φορά που αισθανόταν ότι πλησιάζει η κυρία της.

— Πήγαινε στο κελλάρι να κόψεις ξύλα, εξακολούθησε σπρώχνοντας τη μικρή έξω από την πόρτα, και μην ανέδης προτού να σε φωνάξω. Κοίταξε μην καθήσης κάτω και χαζέψης γιατί θα κατέβω να σε ιδώ.

Υστερα γύρισε προς τις κυρίες, και μ' ένα υφος που έδειχνε δλο το σεβασμό της και τη θλίψη της:

— Είμαι πολύ στενοχωρημένη, είπα δλο γλύκα, ενώ έσκυβε και προσπαθούσε νάνάψη τη φωτιά που ήταν έτοιμη στο τζάκι· είμαι πάρα πολύ στενοχωρημένη που αυτή η μικρή Έλισσάβετ, αυτός ο Σατανάς όπως την ονομάζω, σάς έκανε να πάθετε μια τόσο μεγάλη ζημιά. Αχ, αυτό το κορίτσι θα με πάη στον τάφο:

— Μπορεί, είπε η μίς Μάργκαρετ που είχε συγκινηθεί από τα δάκρυα της Μπέττυ, μπορεί να ήταν τυχαίο, όπως μίς είπε και η ίδια. Δέν πιστεύω να τό έκανε ξεπίτηδες. Μην είσθε πολύ αποστηρή μαζί της.

— Στάλθηθαι είναι πιθανό να μην τό έκανε ξεπίτηδες, συμφώνησε η κυρία Τούκερ. Μά τι μ' αυτό; Η ζημιά έγινε που έγινε, και τα φορέματά σας καταστράφηκαν, μίς Βέν Κούρτ. Δόστε μου τουλάχιστο τό καπέλλο σας να τό στεγνώσω.

Η φωτιά έλαμπε κίολας ζωνηρή στο τζάκι και με τη βοήθειά της τα φορέματα άρχισαν να στεγνώνουν. Όταν τό άμáξι γύρισε από τό σταθμό, οι ζημιές είχαν άπωσθήποτε διορθωθεί, έκτός απ' την άμπρέλλα της μίς Μάργκαρετ που ήταν άνεπανόρθωτα κατεστραμμένη.

Κάνοντας του κόσμου τις άποκλήσεις και ψιθυρίζοντας άδιάκοπα δικαιολογίες, η κυρία Τούκερ ξεβγάλε τις δυο ξένες ως την πόρτα και στάθηκε άσπου τό άμáξι χάθηκε σε μία στροφή του άδρόμου. Υστερα, τρίζοντας τα δόντια της και άφρίζοντας από θυμό, η γριά ξενόδοχα κατέβηκε στο κελλάρι για «να τό μιλήση» με τον Σατανά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Στο κελλάρι

Σύμφωνα με τη διαταγή της κυρίας Τούκερ, η Μπέττυ κατέβηκε στο κελλάρι. Τό κοριτσάκι συλλογιζόταν ότι τό ποτήρι της δυστυχίας είχε πιά στάλθηθαι ξεχειλίσαι. Νά την στέλνουν στο άπόγειο ενώ έξω έλαμπε ένας τόσο άφρατος ήλιος· να την βάλουν να κάνη μία τόσο βαρεία δουλειά μέσ' στο σκοτάδι και μέσ' στην άγρασία· τί άλλο χειρότερο μπορούσε να της τύχη; Αλλά δέν ήταν άρκετά; Κι όμως να, που της πήραν και τον άφρατο της κόκκινο φιδίκο! Γι' αυτή τη στέρηση δέν μπορούσε να παρηγορηθή η Μπέττυ, άχι, ήταν άδύνατο! Και σά να μην έφθαναν όλα αυτά, ήταν κίολας νησιτική από τό περασμένο βράδυ, και η πείνα δέν είναι πράγμα που άποφέρεται εύκολα από ένα κοριτσάκι έντεκα χρόνων.

Καθώς περνούσε άπέξω από την κούζίνα, έννοιωσε μία ξελιγωτική μπουδιά να βγαίνη από τη μισάνοιχτη πόρτα. Μά δέν στάθηκε, ούτε καν να μυριστή γιατί η κυρία Τούκερ περιμένε τα ξύλα της, και άίγουρα θα λογάριζε πόσα έκοψε λιγώτερα, την ώρα που αύτη θα χάζευε απ' έξω απ' την κούζίνα.

Άίχως λοιπόν να χάση καιρό, κατέβηκε στο άπόγειο, πήρε τό τσεκούρι, και άρχισε να χτυπάη ένα μεγάλο κούτσουρο για να τό χωρίση σε μικρά κομμάτια.

— Τό κακό είναι πως φοράω της πείνας, μονολογούσε καθώς άνεβοκατέβαζε ρυθμικά τό τσεκούρι. Δέν έχω βάλει τίποτα στο στόμα μου από χθές τό βράδυ κι όπως πάνε τα πράγματα, θα μείνω νησιτική ως τό μεσημέρι. Κι όμως έλη τούτα την έβδομάδα είχα βάλει τό δυνατό μου για να είμαι καλή. Όσο προσπαθώ να φάνομαι καλύτερη, τόσο περισσότερες άναποδιές μου έρχονται. Είναι η τύχη μου, φαίνεται. Άλλος γεννιέται τυχερός κι άλλος άτυχος κι ο καθένας πρέπει να άπομένη την τύχη του όπως είναι. Εγώ περνά έλη αυτή τη δυστυχία γιατί δέν είχα ποτέ μου ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, ούτε σπύτι, ούτε τίποτα. Πόσο θα ήθελα να είχα σπύτι κι οίκογένεια! Μου φαίνεται ότι ποτέ δέ θα μπορούσε να μου τύχη καμιά στενοχώρια ή άναποδιά, άν ήμουν στο σπιτάκι μου με τη μαμιά μου και τ' άδελφια μου. "Ε! Τζάκ, κατέβα λοιπόν!

Αυτά τα τελευταία λόγια άπευθόνταν στον μικρό έφημεριδοπάλη που είχε ξεπροβάλλει τό κεφάλι του απ' τό φεγγίτη του κελλαριού.

Άίχως να περιμένη να επαναλάβουν την πρόσκληση, ο μικρός πέταξε μέσα στο κελλάρι τό δεκανίκι του κι ύστερα άφέθηκε δ ίδιος να γλυστρήση απ' τό στενό άνοιγμα, μ' εύλογισια που θα την ζήλευε κάθε γερδ παιδί.

— Τι τρέχει, Σατανά; Η γριά που είναι;

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΖΟΥΛΗ

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙ

Ένα θαλασσοσπίτι, άπέναντι στο δικό μας, άχι στην ίδια γραμμή αλλά λίγο πιο πάνω, είναι τό σπύτι όπου καθόταν μία φορά ο Μπέμπης. Κι ήταν ο Μπέμπης ο φίλος μου, έμένα, όπως το Μανώλη μας ήταν φίλος ο Αντρέας και του Μίμη ο Σπύρος. Πήγαινα σπύτι του, έρχόταν αυτός στο δικό μου, παίζαμε, μοιραζόμαστε τις καραμέλλες μας, αλλά πολλές φορές μαλώναμε κίολα και «θυμώναμε» ο ένας του άλλου.

— Δέ σ' αγαπάω, κόψε! Τούβλεγα τότε, και του τέντωνα τό μικρό μου χεράκι με τό δείχτη και τό μεσιανό δάχτυλο κολλητά· αυτός πάλι άπλωνε τό δικό του δείχτη σά γάντζο άνάμεσα, έκανε πίσω και, καθώς τραβούσε, τό χωρίζε. Μ' αυτό τον τρόπο, τόνα μου δάχτυλο πήγαινε μακριά απ' τ' άλλο, κι αυτό σήμαινε πως έτσι θ' άποφεύγαμε στο έξής ο ένας τον άλλον.

Άς είναι, «θυμωμένοι» λίγον καιρό είμαστε. Τό πολύ-πολύ μία βδομάδα. Έμένα δέ μουκνε καρδιά να βλέπω τό Μπέμπη να παίζη μ' άλλους και να μη με πλησιάζη. Έτσι πήγαινα κοντά. Και στο τέλος δέ βασιτούσα· κάτι το έλεγα.

— Προσκυνιάρη! Μουκνε ο Μπέμπης και μουβγάζε τη γλώσσα του έξω. Εγώ δέ μιλούσα. Κατέβαξα τό κεφάλι, γύριζα άλλο τό μούτρο μου και βουδαινόμουνα. Ο Μπέμπης μετάνιωνε. Έβλεπε πως εγώ δέν τον έβριζα κι ή καρδιά του μαλάκωνε. Έρχόταν λοιπόν και με ρωτούσε.

— Θέλεις ν' αγαπήσουμε; — Ναι!

Γύριζα και του τέντωνα τό χέρι με τό μικρό μου δάχτυλο στριμμένο σαν άγγιστρι. Άπλωνε τότε ο Μπέμπης τό δικό του με τον ίδιο τρόπο γυρισμένο και πιανόταν απ' αυτό. Έτσι κρατιόμαστε κάμπωση ώρα, σά να θέλαμε να πούμε ο ένας του άλλου, πως ή φίλια μας πρέπει να μοιάζη με τους κρίκους μιας άλυσσίδας.

Θυμώναμε, που λέτε, για διάφορους λόγους. Τα δαιμόνια όμως μ' έπιαναν άμα με τραγουδούσε:

Ταίρικο, μοίρικο—Κούττικο, σκούζικο...

Κοκκίνιζα, έτριζα τό δόντια μου, άφριζα.

— Θα πάψης; Ο Μπέμπης, δσο φουρκιζόμου εγώ πιο πολύ, τόσο περισσότερο γελούσε. Και δός του τό σκοπό του:

Ταίρικο, μοίρικο—Κούττικο, σκούζικο...

— Μπέμπη! Θα σου θυμώσω!

Ο Μπέμπης τό χαβά του: Ταίρικο, μοίρικο—Κούττικο, σκούζικο...

— Έτσι είσαι; Κόψε. Σου θυμώσα! Καμιά φορά ώστόσο ήθελε κι ο Μπέμπης ν' αγαπήσουμε. Και θυμάμαι μία τέτοια φορά. Είχε έρθει ή γιαγιά του σπύτι τους και μαζί είχε φέρει και τον ξάδερφό του τον Πέτρο να παίζουμε. Βγήκαν λοιπόν κι οι δυο έξω, Μπέμπης και Πέτρος, κι έκει που καθήσανε στην άκρη του πεζοδρομίου τους, πήρανε λάσπη απ' τ' αυλάκι, κάνανε μία μπάλα και... πλάτς! την κολλάνε στον τοίχο. Πάθουνε στο κέντρο της μία μύτη, κάνουνε δυο βούλες για μάτια, και βάζουσε δυο σειρές από πετραδάκια για δόντια. Έγώ, απ' τό πεζούλι μας που καθόμουνα, τους έβλεπα που γελούσαν.

— Α, δέν είναι άφρατος! Έβρεις; Νά ποίμε... Καταλάβαινα. "Ηθελαν να φτιάξουν τον Άδάμ, όπως φανταζόταν πως τον έπλασε ο Θεός. Με λάσπη δέν τον έκανε; Κι ύστερα δέν τον φρόσηε και τούδωσε πνοή; "Ε, έτσι θα φυσούσαν κι αυτοί τό δικό τους. Μά δέν τον είχαν πετόχει Κι ήξερα τί έλεγε τώρα ο Μπέμπης στ' αυτή του Πέτρου:

— Ο Κωστάκης τον πετυχαίνει άφρατα· δέν πάζ να τον ρωτήσης εν θέλη ν' αγαπήσουμε; Καί να: ο Πέτρος έρχόταν τρεχάτος κοντά μου.

— Λέει ο Μπέμπης: Θέλεις ν' αγαπήσετε; — Ν' αγαπήσουμε; Θέλω. Άλλά να μη με ξαναπή «ταίρικο»...

Ο Πέτρος πήγαινε και του έλεγε σιγά "Εβλεπα τό Μπέμπη, που κουνούσε τό κεφάλι του σά νάλεγε «ναί», και ροδούριζε μία ματιά κλέφτικη ο Πέτρος ξαναρχόταν.

— Λέει, ναί, δέ θα σε ξαναπή έτσι. Και ξαναγινομάστε φίλοι. Έκανα εγώ τότε μία καινούργια μπάλα από λάσπη, την πετούσα στον τοίχο με δύναμη για να κολλήση, κι έφτιαχνα έναν Άδάμ δσο μπορούσα πιο εκφραστικό. Έναν Άδάμ, που του ζωγράφισα με κάρβουνο μουστάκια και γένεια, δταν ή λάσπη ξεραινόταν.

Ηθελα, βλέπατε, να δονε πως κάτι άξιζα κι εγώ. Κι άδιαφορούσα δλωσδιόλου εκείνες τις στιγμές αν λέρωνα τα χέρια μου και την ποδιά μου με τους βούρκους, πράγμα που ή μαμιά μου τό είχε άπαγορεύει με τον πιθ-ψιλ και σιριστικό τόνο της φωνής της. Μά ή μαμιά, ύστερα, με άποδεχόταν με μία βίτσα στο χέρι και μου τις έβρεχε, για την παρακοή μου, τσουχτερά-τσουχτερά, στα πόδια, που ο φουκαράκος ταίριζα απ'

τους πόρους και πηδούσα ένα μέτρο άπάνω. Για να γλυστρήσω μάλιστα απ' τα χέρια της, ξεπόρτιζα πάλι. Κι ο Μπέμπης, που μ' έβλεπε με τό μάγουλά μου άναμμένο απ' τα δάκρυα και με κόκκινα τα μάτια μου, έρχόταν κοντά μου να με ρωτήση κοροϊδευτικά:

— Τις έφαγες; — Ναι, τούβλεγα εγώ με κατεβα-

σμένα τα μούτρα. Και φταίς εσύ που με δειράνε!

— Άλήθεια; Μουκνε ο Μπέμπης τό κακό παιδί, βγάζοντας έξω τη γλώσσα του. Κι ενώ έφευγε από κοντά μου, ξανέρχιζε τό σκοπό του:

Ταίρικο, μοίρικο—Κούττικο, σκούζικο! Έννοείται πως την άλλη μέρα δέ μιλιόμαστε πάλι.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'

Άκούστε τώρα τί έκαθε ο Διχουδάκης μας την ήμέρα ίσα-ίσα που γινόταξ ή μαμιά του.

Του άρεσε πολύ, δταν έβρισκε ευκαιρία, να τρουπώνη στην κούζίνα, άν και του τό είχαν άποστηρά άπαγορευμένο, γιατί πείραζε τα πράγματα (δηλαδή τα φαγώσιμα, τις λιχουδιές...) Τρούπωσε λοιπόν κι εκείνη την ήμέρα, μία στιγμή που δέν ήταν μέσα κανένας. Άπάνω στο τραπέζι είδε μία γαβάθα με τη ζύμη που είχε έτοιμάσει ή Μαργαρώ, για τό γιορτινό γλύκισμα. Πήρε λίγη με τό δάχτυλό του και τη δοκίμασε. Άλλά δέν του φάνηκε δσο έπρεπε γλυκειά.

— Θέλει κι άλλη ζάχαρη» σκέφτηκε. "Έτσι άγλυκη, αυτή ή τούρτα θα είναι άηδία».

Και πήρε άμέσως τό κουτί με τη ζάχαρη κι έροριξε μπόλικη μέσ' στη ζύμη.

— Τώρα, μάλιστα! είπε μέσα του «τώρα θα είναι άφρατα!...»

Η ήμέρα πέρασε φαίδρα. Ηρθαν δώρα, λουλούδια, επισκέψεις, μουσικές. Και τό βράδυ, άφου έφυγαν πιά οι ξένοι, κάθησαν οι συγγενείς στο τραπέζι να φάνε και να πιούνε.

Ο Πετράκης, άν κι έρωγε απ' όλα, άνυπομονούσε να φτάση ή ώρα της τούρτας. Τι γλυκειά που θα ήταν, έτσι όπως την είχε κάνει!.. Έπιτέλους έφτασε κι αυτή. Νά, ή Μαργαρώ, γελούμενη, τη φέρνει στο τραπέζι. Είναι καταστολισμένη με ζαχαρωμένα φρούτα και με άναμμένα κεριά, για τό καλό.

— Και του χρόνου! και του χρόνου! φωνάζουν όλοι.

Βγάζουν τα κεριά και την κόβουν. Καθένας παίρνει τό κομμάτι του στο πιάτο. Και πρώτος τρώει μία κουταλιά ο θεός Μιχαήλ.

Κάνει ένα μορφασμό που δέν δείχνει καθόλου ευχαρίστηση, αλλά δέ λέει τίποτα... Ο μπαμπάς όμως, μόλις βάζει στο στόμα του λιγάκι απ' τό κομμάτι του, φωνάζει κατάπληκτος:

— Καλέ, αυτή ή τούρτα είναι λύσσα!

— Λύσσα; κάνει ή μαμιά. Τι λέτε, καλέ;

Δοκιμάζουν όλοι και βρίσκουν την τούρτα άμουρη σά... σαδέλλα!

Η Μαργαρώ χλωμαίσει. Η δυστυχισμένη δέν καταλαβαίνει τίποτα. Ο Πετράκης όμως καταλαβαίνει πολύ καλά. Είχε κάνει λάθος στο κουτί· κι αντί να ρίξη στη ζύμη ζάχαρη, έροριξε άλάτι!

Τόν πίνει φόβος και τύψη. Άσυλλόγητα γλυστρά από την καρέκλα του και χώνεται κάτω απ' τό τραπέζι. Μ' αυτό τό κίνημα φανερώνει, χωρίς να θέλη, πως είναι ο ένοχος. Κι ο μπαμπάς τον βγάξει έξω, τραβώντας τον από ταυτί.

— Όμολόγησε, άν θέλης να σε συχωρέσω! του λέει. Έσύ τ'όκανες αυτό;

— Ναι, εγώ τ'όκανα, ψιθυρίζει ο Διχουδάκης.

— Και γιατί ; Γιατί να ρίξεις άλάτι στο γλύκισμα ;
 — Ένόμιζα πώς ρίχνω ζάχαρη, για να γίνει καλύτερο . . .
 — Άς είναι, έπειθαίνοι τότε ή μαμμά. Σήμερα έχω τή γιορτή μου και δε θέλω κλάματα. Συχωρέστε τον.
 — Η μόνη του τιμωρία, λέει ο μπαμπάς, θα είναι αυτή !
 Κι' αναγκάζει τον Πετράκη να φάη ολάκερο το κομμάτι του άπ' τήν άλατισμένη τούρτα. Γι' άηδία που είναι ! Το τρώει όμως γενναία, γιατί αναγνωρίζει πώς ή τιμωρία του άξιζει.
 « — Καλά να πάθω ! » συλλογιέται. « Δέ μου έφτανε δυη ζάχαρη είχε βάσει ή Μαργαρώ, μόνο ήθελα να ρίξω κι' άλλη : . . »
 "Ε, αυτά παθαίνει όποιος άνακατώνεται παντού και φουρκώνει εκεί που δεν τον σπέρνουν.
 (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ»

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Πέτρος Πιτουά ήταν έπιλοχίας στο 12ο σύνταγμα του γαλλικού πεζικού το 1803. Ορμούσε πάντα πρώτος στη φωτιά κι' έβγαине τελευταίος. Οι στρατιώτες του τον καμάρωναν. Μιά μέρα ο συνταγματάρχης του σκεφτικός διάβασε ένα γράμμα σταλμένο άπ' αυτόν. Τουγραφε πώς ή μητέρα του ήταν άρρωστη βαριά, ο πατέρας του όγδοντάρης δεν μπορούσε τίποτα να τής κάνει, και ο Πέτρος ζητούσε μια μικρή άδεια για λίγες μέρες. Του την άρνήθηκαν. Ο στρατός θάφευγε σε λίγες ήμέρες για να παλεμήση, κι' άδειες δεν έδιναν τότε . . .

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες ο συνταγματάρχης έλαβε και δεύτερο γράμμα άπ' τον έπιλοχία. Σ' αυτό ο Πέτρος έγραφε πώς ή μητέρα του πέθανε, και τώρα ζητούσε μια μηνιαία άδεια. Το λόγο δεν μπορούσε να του πη ήταν οικογενειακό μυστικό. Μά ή άπάντηση δεν ήταν διαφορετική από τήν πρώτη . . . Ο Πέτρος δεν μίλησε.

Τό σύνταγμα του ξεκίνησε για τή Βιέννη, χτυπήθηκε με τους Αυστριακούς, νίκησε. Μά όταν ξαναγύρισε στο Στρατσόβουργο—στην έδρα του—ο Πέτρος δεν ήταν μαζί με τους άλλους στρατιώτες. Σε λίγες ήμέρες τον έφεραν με τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα. Είχε λιποταχτήσει.

"Αδικα στο στρατοδικείο του ζητούσαν να πη το λόγο τής λιποταξίας του. Αλλάς ο γενναίος στρατιώτης, να φύγη άπ' τις γραμμές, τήν παραμονή τής μάχης, χωρίς λόγο ; . . Αλλάς, που είχε στο στήθος του, τό παράσημο τής λεγεώνας τής τιμής ;
 Η άπάντηση του Πέτρου ήταν πάντα ή ίδια.
 — Λιποτάχτησα και δεν μετανώω. Είμαι άξιος θανάτου. Καταδικάστε με !
 Οι μάρτυρες έλοι έλεγαν :
 — Ο Πέτρος Πιτουά λιποτάχτησε

τό ξέρουμε μά — δεν τό πιστεύουμε.
 Άλλος ειπε :

— Θα τρελλάθηκε. Τους τρελλούς δεν τους σκοτώνουν, τους κλείνουν στο Φρενοκομείο.

Για—μια στιγμή τό σκέφθηκαν κι' αυτοί. Άλλά ο Πέτρος άπαντούσε τόσο άπλά, τόσο λογικά, που δεν μπόρεσαν ούτε εκεί να καταφύγουν. Και τον κατεδίκασαν. Έπειδή όμως καταλαβαίνανε καλά, πώς κάποιο μυστήριο κρυβόταν κάτω άπ' αυτή τή λιποταξία, διαρκώς αναβάλανε τήν εκτέλεση

Είναι βράδυ. Στο σκοτεινό κελί του ο Πέτρος κοιμάται ήσυχα. Το χέρι του είναι άκουμπισμένο σ' ένα μικρό φυλαχτό που κρέμαται στο στήθος του. "Ο πόρτα άνοίγει σιγά κι' ένας δεκανέας προβάλλει. Είναι κοντός, με βλέμμα διαπερατικό, κι' άτρόμητο. Κοιτάει κάμποση ώρα τον Πέτρο, και στο τέλος τον κουνάει έλαφρά.

— Ά, ήρθε λοιπόν ή ώρα ; λέει αυτός μόλις τον βλέπει.

— Όχι Πέτρε, όχι ακόμα . . . μά σε λίγο δε θάσαι πιά καιρός.

— Ποιος είσαι σύ, και τι με θέλεις ;

— Πέτρε, δεν με γνωρίζεις ; Άλλά έγώ, σε θυμάμαι από τό Αούστρλιτς που πολέμησες σάν λιοντάρι. Σήμερα ήρθα στο Στρατσόβουργο, κι' έμαθα τήν καταδίκη σου. Ήρώ στις στερνές του ώρες κανείς θέλει νάχη σιμά του ένα φίλο που να μπορεί να νοίξη τήν καρδιά του. Έγώ θάμαι ο φίλος. Πές μου, δεν έχεις τίποτα να μου αναθέσης ; . .

— Σ' εύχαριστώ, σύντροφε.

— Δεν έχεις τίποτ' άλλο να μου πής ;

— Τίποτ' άλλο.

— Καλά, ούτε ένα χαιρετισμό για τον πατέρα σου, για τήν άδελφή σου ;

— Ο πατέρας μου πέθανε πριν δυό μήνες άδελφή δεν είχα ποτέ.

— Για τή μητέρα σου ;

— Σύντροφε, μη τό προφέρεις αυτό τό όνομα. Ίσως θα με κάνης να κλάψω. Και δε θέλω, άκους, δε θέ-

λω να φανώ άνανδρος στις στερνές μου ώρες . . .

— Είμαι κι' έγώ στρατιώτης, έχω κι' έγώ καρδιά, μά δε θα ντρέπομουν να κλάψω για τή μάνα μου, Πέτρε. Είναι τόσο καλή, τήν αγαπώ και μ' αγαπάει τόσο . . .

— Άλήθεια, θάκλαιγες για τή μάνα σου . . . Σ' αγαπάει και τήν αγαπās . . . μά τότε . . . τότε θα μιλήσω . . . ναί, έχεις δικιο . . . αυτός που παθαίνει θάθελε νάχε στο πλευρό του ένα φίλο, για να τ' άνοίξη τήν καρδιά του. Θα μιλήσω. Μά δε θα γελήσης, δε θα με κοροϊδέψης . . . όρκίσου μου πώς δε θα γελήσης μαζί μου ! . .

— Πέτρε, πρέπει νάχης παποιθήση σε μένα.

— Άκουσέ με λοιπόν, άν αγαπήσας στον κόσμο άνθρωπο όσο τή μητέρα μου. Όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος, φώναξα πώς μόνο νεκρό θα με ξεκολλούσαν από κοντά τής. Μά τότε ή άγια γυναίκα μουπε με δάκρυα στα μάτια : « Πέτρε, πρέπει να πάς, τό θέλω. Και κεί κάτω να μην ξεχάσης ποτέ να κάνης τό καθήκον σου ! » Τήν άκουσα. Το καθήκον του στρατιώτη είναι να ρίχνεται άφοβα στη φωτιά, Τόκανα. Όσοι μ' έβλεπαν φώναζαν : « Νά, ένας γενναίος ! » Θάπρεπε να λένε : « Νά, ένας που αγαπάει τή μητέρα του . . .

. . . Και ξαφνικά έμαθα πώς άρρώστησε, πώς πεθαίνει. Ζήτησα άδεια. Δεν μου δώσαν. Σε λίγες μέρες πέθανε χωρίς ναμαι κοντά τής, να πάρω τό λόγια τής τό στερνά, και τό στερνό φίλ τής . . . Σάν τρέλλα μούρθε. Δεν ήξερα πιά τί έκανά. Ζήτησα άδεια. Δεν μου δώσαν. Έμεις οι χωριάτες, εκεί πάνω στο χωριό μας, έχουμε μια παποιθήση. Σε τις πόλεις θα τή λέγατε πρόδηψη. Όποιος μαζέψη τό πρωτολούλουδο, που θάνηθιση πάνω στον τάφο τό νίσκαφτο, ποτέ δε θα ξεχάση τό νεκρό, και ποτέ δε θα λησμονηθη άπ' αυτόν. Είναι βαθιά μέσα μας ριζωμένη αυτή ή ιδέα. Και τότες πιά ο θάνατος δεν μάς τρομάζει. Θάνατος είναι ή λησμονιά κι' όταν αυτή δεν φτάνει, θάνατος δεν υπάρχει πιά.

Σταμάτησε για λίγο. Τα μάτια του Πέτρου έλαμπαν στήν σκοτεινιά, σάν δυό μαύρα διαμάντια. Μά κι' ο δεκανέας θάθελα σκούπισε κάποιο δειλό δάκρυ.

— Θέλησα να μαζέψω τό πρωτολούλουδο. Βρήκα τον τάφο τής μάνας μου ζερό, δίχως άνθος κανένα. Πρόσμενα. Σε λίγες μέρες ένα δειλό λουλουδάκι, άνοιξε τα γαλάζια πεταλάκια του στον ήλιο. Σείς, τό λέτε

ΑΙ' ΚΕΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΒΓΙΝΕ

μυσωτίδα εκεί τό λέμε : « μη με λησμονεί . . . ». Το μαζέψω, τό φύλαξα στο φυλαχτό μου. Γύρισα στο σύνταγμα. Με δίκασαν . . . με καταδίκασαν σε θάνατο. Δέ με νοιάζει πεθάνω εύχαριστημένος. Ένα πράγμα θέλω τώρα να σε παρακαλέσω. Να φροντίσης σάν πεθάνω να μη μου πάρουν τό φυλαχτό μου. Γι' αυτό τό λουλουδάκι χάνω τή ζωή μου, δε θέλω μήτε στο θάνατό μου να τό χωριστώ . . .

— Έχεις τό λόγο μου.

— Ω, δός μου τό χέρι σου να τό σφίξω στήν καρδιά μου. Αν ο Θεός μουδινε μια δεύτερη ζωή, θάθελα σε σένα να τή χαρίσω . . .

Κι' χωρίστηκαν . . .

Τάλλο πρωί, τα χερμάκια, πήραν τον Πέτρο στο μέρος τής θανατικής εκτέλεσης. Είχαν πιά διαβάσει τήν άπόφαση. Οι στρατιώτες στη σειρά, περίμεναν τό πρόσταγμα για να τραθήξουν. Ξαφνικά, έλοι άρχισαν να φιβυρίζουν κι' ύστερα να ζητωκραυγάζουν :

— Ο Αυτοκράτωρ ! . . Ο Αυτοκράτωρ . . . Ζήτω ο Αυτοκράτωρ ! . .

Απ' ένα κάταστρο άει, πήδηξε ο Ναπολέων, με τό γοργό στερεο βήμα του σήμωσε τον κατάδικο. Ο Πέτρος σήκωσε τό κεφάλι και μια κραυγή έέφυγε άπ' τα στήθεια του.

Στη μορφή του αυτοκράτορα άναγνώρισε τό νυχτερινό επισκέπτη του, τον δεκανέα !

— Πέτρε, τό λέει ο Ναπολέων. Θυμήσου τι μου είπες αυτή τή νύχτα. Ο Θεός σου δίνει μια δεύτερη ζωή μνή τή δόση σε μένα, μά στή Γαλλία. Αυτή είναι τώρα ή μητέρα σου, αγαπήσέ τήν όσο και τήν «άλλη» . . .

Στη μάχη του Βατερλώ ο Πέτρος ήταν λοχαγός. Μια σφαίρα τον πήρε κατάστηθα, μά πριν κλείση για πάντα τα μάτια του, πρόφτασε να φωνάξη :

— Ζήτω ο αυτοκράτωρ ! Ζήτω ή Γαλλία ή μητέρα μου ! . .

Πάνω άπ' τό χωμα που σκέπασε τα κόκκαλά του φώτρωσε ένα γαλάζιο λουλουδάκι, μά κανείς δεν ήρθε να τό μαζέψη . . .

(Μετάφραση) ΛΙΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΟΥ

Ο Άχμετ ήταν ένας φτωχονοικοκύρης που έμενε σε κάποιο χωριουδάκι τής Προύσσας. Εκεί είχε και δυό-τρια χωράφια που τα άργωνε, τα έσπερνε και τα θέριζε μόνος του. Το εισόδημα όμως που του έδιναν αυτά, δεν τον έφτανε να ζή με τήν οικογένειά του και για τούτο επήγαινε και σε ξένα κτήματα μεροκαματιάρης.

Σάν άνθρωπος μαθημένος να περνά με τα λίγα, έδόξαζε τον Άλλάχ που βλε ή οικογένειά του είχε ύγεια και δεν τους έλειπε τό καθημερινό.

Έτσι από τήν κατάσταση του αυτή, είχε κάθε λόγο να μένη εύχαριστημένος και θα ήταν, αν δεν είχε ένα μικρό και μεγάλο καυμό, που τον έβασάνιζε μέρα νύχτα.

Τόν καυμό αυτόν τον είχε από τον πρώτο του γιό τον Άλή, που ήταν τόσο κακοκέφαλος, πεισματάρης και ζηλιάρης, που δεν είχε ταίρι με κανένα άλλο παιδί του χωριού.

Έξήλευε πολύ τα μικρότερα του αδέρφια, κι' από τό πρωί έως τό βράδυ τα τυρνανούσε τους άπειρνε τα πράγματα και τιποτένια παιχνίδια που τάφτιαχναν με τα χέρια τους, κι' αφού έπαίξε μ' αυτά λίγο, έσπαζε.

Ακόμα κι' όταν έπαίζαν μόνα τους ήσυχα, πήγαινε και τους έθαζε σκάνδαλα, κι' αν δεν κατάφερνε να τά κνήν να μαλλώσουν και να διαρθούν άναμεταξύ τους, έβρισκε τήν παραμικρή άφορμή και τα έδερνε ο ίδιος.

Οι γονείς του βλέποντας τι έκανε, τον μάλλωναν, τον άφιναν νηστικό, και τον έδερναν, μά τοσό κάκου, ελα επήγαιναν στα χαμένα, ο Άλής δεν άλλαζε τήν τακτική του.

Γι' αυτό σάν έφτασε στήν ηλικία που πάνε τα παιδιά σχολείο, τον έστειλε ο πατέρας του με τήν παρήγορη ιδέα, πώς αν μάθαινε, γράμματά, θα άλλαζε και θα γινότανε καλύτερος, κι' αν δεν μάθαινε θα ηούλαζαν τα αδέρφια του και τό σπίτι, τις ώρες που θα έλειπε από κοντά τους.

Ο Άλής από τις πρώτες μέρες που πήγε στο σχολείο, έδειξε μεγάλη επιμέλεια για τα γράμματα και γρήγορα έγινε ο πρώτος μαθητής στήν τάξη του, χωρίς όμως να είναι και δεύτερος στις άταξίες, που μ' αυτές άναστάτως βλε τήν ώρα τα πάντα. Ακόμη είχε τήν άξίωση από τους συμμαθητές του, να τον έχουν άρχηγό και να κάνουν χωρίς αντίλογιά ο,τι ήθελε αυτός.

Ο δάσκαλος του συχνά βρισκότανε στήν ανάγκη να του βάζη τιμωρίες, μά δεν του έκαναν τίποτα. Για μια στιγμή φαινόταν πώς μετανούσε, μά σε λίγο άρχιζε πάλι τα ίδια.

Τρία ολόκληρα χρόνια τον όπομόνευε ο δάσκαλος του και τον κρατούσε στο σχολείο, αν και κάθε λίγο άγανακτούσε με τις διακολίες του έφτασε όμως και μέρα που ξεχείλισε τό ποτήρι τής ύπομονής του και τον έδιωξε μια για πάντα από τό σχολείο, αφού του είπε πώς : « — Έσύ, παιδί μου, δεν θα γίνης ποτέ άνθρωπος ».

— Να ίδης πώς θα βγής γελασμένος, δάσκαλε, έγώ θα γίνω μεγάλος άνθρωπος, του άπάντησε φεύγοντας ο Άλής.

Ο πατέρας του, σάν έμαθε τήν άποβολή του στενοχωρήθηκε πολύ, και αναγκάστηκε να τον παίρνη μαζί του να τον βοηθήση στις άγροτικές δουλειές του.

Ο Άλής όμως δεν καταδεχότανε τή δουλειά του πατέρα του, κι' αν άρχισε να πηγαίνει κοντά του, τό έκανε τόσο άπρόθυμα, κι' από τις πρώτες μέρες προσπαθούσε να βρισκε άφορμή να ξεφεύγη τήν επίβλεψη του πατέρα του και να τρέχη πότε για φωλιές πουλιών, και πότε ν' ανεβαίνη σε ξένα δέντρα και να κλέβη τους καρπούς τους.

Άλλοτε πάλι τριγύριζε στα γειτονικά κτήματα, και τήν ώρα που έβλεπε τους έργατες να ποτίζουν, έκλεινε τις άμπολες που έβγαίνε εκείνοι άνοιξει, και άνοιγε άλλες, ή έκρυβε τα έργαλεία τους για να τους κάνη ζητώντας τα να μαλλώνουν μεταξύ τους. Και σάν άρχιζαν εκείνοι να φιλονεικούσνε, ο Άλής που τους έβλεπε, κρυμμένος, έγέλαγε εύχαριστημένος— σάν άκαρδος που ήταν— για ο,τι τους είχε κατάφέρει.

Όταν ο πατέρας του τον μάλλωνε που άπόφευγε τή δουλειά, που έκλεβε από τα ξένα δέντρα κι' έδειχνε τόσο κακία στους άλλους έργατες, του άπαντούσε :

— Έγώ δε γεννήθηκα για να κάνω τον σκαφτιά, να όργώνω, να σπέρνω και να θερίζω όπως σύ, να με τρώνε ή ζέστη και τό κρύο στους κάμπους. Έμένα κάτι μου λέει μέσα μου, πώς έχω γεννηθεί για άλλες δουλειές, και πώς θα γίνω μεγάλος άνθρωπος, γι' αυτό θα πάω στήν Πόλη να δουλέψω, και να πετύχω σιγά, σιγά τή μεγάλη θέση που μου ταιριάζει.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό LEON LAMBRY

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 — Πρέπει εξαπαντος — εξακολούθησε να σκέπτεται ο Ίνδος — να την πάω στο Καίθεραμπάτ, όσο μεγάλο κι' αν είναι το ταξίδι που θα έχω να κάνω, και να την παραδώσω στα χέρια του άρχηγού των Βραχμάνων, στο Ναό του Χρυσού. Αυτός πια θ' αποφασίσει για την τύχη της. Και είναι ο μόνος τρόπος για να φανώ αξιοστόχος της φυλής μου και να εξιλεώσω τον εξοργισμένο θεό.

Και κάνοντας αυτές τις σκέψεις ο Γιουγκάλ άνοιξε το βήμα του κοιτάζοντας γύρω του με προσοχή. Έξαφνα, εκεί που έτοιμαζόταν να στρίψει από ένα στενοσόκακο, σταμάτησε απότομα κλύοντας την άναπνοή του, κρύφτηκε πίσω από μια γωνιά κι' έβαλε το χέρι του πάνω από τα μάτια του. Είχε διακρίνει από μακριά αυτούς που γύρευε.

— Νά τους! . . . μπαίνουν μέσα στο ξενοδοχείο! ψύχθηκε ο πολεμιστής. Καλά το έλεγα εγώ. Ο πατέρας φοβάται την εκδίκασή μου και βιάζεται να φύγει. Δεν πρέπει να χάσω ούτε στιγμή.

“Αλλάξε κατεύθυνση και σε λίγα λεπτά μπήκε μέσα σ' ένα έμπορικόν.

Ο έμπορος που ήταν καθισμένος σταυροπόδι, σηκώθηκε άμέσως μόλις είδε τον Γιουγκάλ να μπαίνει στο μαγαζί του. Οι πολεμιστές σιγές Ίνδες είναι μια τάξη εξαιρετικά σεβαστή κι' έρχονται άμέσως ύστερα από τους Βραχμάνους κατά την ιεραρχία.

Ο Γιουγκάλ είπε στον έμπορο μερικά λόγια στην Ινδοστάνικη διάλεκτο κι' εκείνος του παρουσίασε ένα μακρύ λευκό άντερι κι' ένα κάτασπρο επίσης σαρίκι για να τ' αλλάξει με τα ρούχα που φορούσε. Ο χαλύδρινος κρίκος που είχε

περασμένο στο λαιμό του και το σπαθί που κρεμόταν απ' τη μέση του, μπήκαν κατά μέρος.

— Άμα τελειώσε το ντύσιμό του, ο Γιουγκάλ έβαψε τα γένια του μαύρα, κι' έπειτα κοιτάχτηκε ευχαριστημένος στον καθρέφτη που του παρούσασε ο έμπορος. Είχε γίνει πραγματικά άγνωριστος, πλήρως γενναϊδωρα τον έμπορο και παίρνοντας μαζί του το δέμα με τα παλιά του ρούχα βγήκε απ' το κατάστημα.

Μια ώρα αργότερα ο πολεμιστής καθισμένος κάτω από ένα δέντρο απέναντι στο Ξενοδοχείο της Άγγλιας, είδε δυο ποδοπαούς να στέκονται μπροστά στην πόρτα. Όπως και την προηγούμενη, στο ένα μπήκε ο κ. Ουίλσον, με τις βαλίτσες και στο άλλο η γυναίκα του κι' η Μαίρη και διευθύνθηκαν προς τον σταθμό.

Ο Γιουγκάλ ακίνητος στάθηκε και τους κοίταξε επί άρκετή ώρα. Ύστερα σηκώθηκε, και άνοιγοντας το βήμα του έφθασε στον σταθμό του Μπεναρές την ώρα που η οικογένεια Ουίλσον στεκόταν στην αποβάθρα.

Παρ' όλο που ο Ίνδος ήταν βέβαιος ότι κανείς δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει, μαλακάτα προτίμησε να μην παρουσιασθή.

“Αν ήθελε να επιτύχη ο σκοπός του, δεν έπρεπε να δώσει την παραμικρή ύποψια.

Σε λίγα λεπτά το τραίνο έμπαινε στον σταθμό και οι ταξιδιώτες ανέβηκαν.

Η κυρία Ουίλσον που μόλις είχε συνέλθει από τον τρόμο της, άγκαλιασε την κόρη της και την έσφιξε τρυφερά.

— Πολύ τρώμαξα για χάρη σου, καλή μου Μαίρη, είπε. Αυτός ο άνθρωπος σου έφριξε μια τόσο άγρια ματιά, ώστε φοβήθηκα για όλους μας και περισσότερο για σένα.

— Και τί φοβήθηκες, μητέρα; ρώρησε η Μαίρη. Τι μπορούσε να μου κάνει; Οι νόμοι προστατεύουν τους

Άγγλους υπηκόους και δεν έκανα εμάς και κανένα μεγάλο έγκλημα που γέλασα θέλαά μου.

— Για μās τούς Έθρωπαίους δεν είναι βέβαια μεγάλο έγκλημα, είπε ο κ. Ουίλσον, μα στα μάτια των Ιθαγενών είναι ιερόσυλλια και αν δεν είχαμε την πρόνοια να φύγουμε όσο τέ δυνατόν γρηγορότερα, αυτό το επείσοδιο θα είχε πολύ άσχημες συνέπειες για μās. Εδύτοιος για την ώρα μου φαίνεται πως γλυτώσαμε τον κίνδυνο. Αλλά αυτό να σου χρησιμεύσει για μάθημα, καλό μου παιδί.

Ο τόνος του κ. Ουίλσον ήταν άσυγγήσιμα σοβαρός καθώς έλεγε αυτά τα λόγια. Η Μαίρη κατέβασε το κεφάλι της και δεν είπε λέξη.

Το τραίνο ξεκίνησε. Περνούσαν έναν απέραντο κάμπο έρημο κι' άκαλλιέργητο, όπου δεν έβλεπε κανείς παρά άραιά και που μερικά δέντρα, που έμοιαζαν σαν τα παύσα τα δικά μās, άλλα ήταν πολύ μικρότερα. Η ζέστη ήταν βαρεία και καταθλιπτική. Κανείς δεν μιλούσε. Όρες πολλές πέρασαν χωρίς να συμβή τίποτε το έξαιρετικό. Η κυρία Ουίλσον ήταν μελαγχολική και άνησυχή, χωρίς κι' αυτή η ίδια να ξέρη το γιατί. Της φαινόταν πως κάποιος άγνωστος κίνδυνος άπειλούσε τη Μαίρη.

Το τραίνο στάθηκε για λίγα λεπτά στο Άλλαχαμπάνι κι' ύστερα στο Τζεμπουλπάρ, όπου ο κύριος Ουίλσον με την πρόταση να ξεμουδιάσει τα πόδια του, κατέβηκε στην αποβάθρα. Έκει διασταυρώθηκε μ' έναν Ίνδο με μαύρα γένια, τυμένον στα κάτασπρα. Δεν του έδωσε καμιά προσοχή η κυρία Ουίλσον όμως, που ήταν άκουμπισμένη στο παράθυρο του βαγονιού, έκλεισε το στόμα της με το χέρι της για να πνίξει μια φωνή φρίκης: Τα μάτια της είχαν συναντήσει το βλέμμα του Ίνδου. Δεν αναγνώριζε τον άνθρωπο αλλά της φαινόταν πως κάποιος είχε ξεκινάει αυτό το βλέμμα και οι φόβοι της για την Μαίρη διπλασιάστηκαν.

Όταν ανέβηκε στο βαγόνι του ο κύριος Ουίλσον παρατήρησε πόσο χλωμή ήταν η γυναίκα του, και την ρώτησε αν ήταν άδιάθετη.

— Με πείραξε λιγάκι η ζέστη, άπάντησε εκείνη, γιατί δεν τολμούσε να φανερώσω τους φόβους της.

Από το σταθμό αυτόν, το τοπίο άρχισε να γίνεται λιγώτερο μαγόνιο. Περνούσαν από μια ζώνη γεμάτη βυμβακοφυτείες και φυτείες όπιου.

Νέος σταθμός στο Μαχπανί, όπου ο Ίνδος με το λευκό σαρίκι κατέβηκε και πάλι. Στον παρακάτω σταθμό

η κυρία Ουίλσον είδε τον Ίνδο για τρίτη φορά να περνάει μπρος απ' το βαγόνι της. “Θελά της πήγε κόντοτέρα στον άνδρα της και τοσφίξε το μπράτσιό του.

— Τι έχεις, Έλεν; ρώτησε ο κύριος Ουίλσον.

— Νά, εκείνος ο άνθρωπος, εκεί-θέρα! είπε με τρεμουλιαστή φωνή η κυρία Ουίλσον, δείχνοντας τον μυστηριώδη ταξιδιώτη.

— Ε, τί; έκανε ο κύριος Ουίλσον άφοου κοίταξε σ' εκείνη την διεύθυνση. Είναι ένας Ίνδος της μεσαίας άστικής τάξης, ένας έμπορος δίχως άλλο. Δε βλέπω για παιδί λόγο να τρομάζει.

— Μου φάνηκε πως είχε τη ματιά του άλλου.

— Ποιανού άλλου; — Του προσκυνητή του Μπεναρές.

— Τι ιδέα, Έλεν! Έκείνος είχε μαλλιά και γένια άσπρα σχεδόν.

— Ναι, μα τα μάτια.

— Άπλη, σύμπτωση, άγαπητή μου. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ένας πολεμιστής Σίχ, αυτός έδω είναι έμπορος. Έκείνος φορούσε ένα άντερι κίτρινο.

— Ναι, κι' ένα σαρίκι κόκκινο.

— Βλέπεις; Έπειτα, έμεις φύγαμε άμέσως και δεν θα πρόφτασε βέβαια να μās παρακολουθήσει. Άλλωστε, ούτε θα γνώριζε καν που πήγαίνομε. Η διαδρομή από το Μπεναρές ως τη Βομβάη είναι σχεδόν τόσο μεγάλη, όσο από το Παρίσι στη Νέαπολη.

— Αυτό που λες είναι πολύ σωστά, Τζέιμς. Μα η σημερινή σκηνή μ' έχει πολύ ταραξει. Μου φαίνεται σαν να βλέπω πανταύ έχθρους. Θα προσπαθήσω να μνή το σκέπτομαι πιά.

Παρ' όλες όμως τις καλές προθέσεις της, η κυρία Ουίλσον δεν μπόρεσε να διώξει από το μυαλό της την εικόνα του Ίνδου. Έπίεσε τον έαυτό της να μνή ξανακοιτάξει πια απ' το παράθυρο στους επόμενους σταθμούς, μα ώστόσο ήταν άκόρη συλλογισμένη όταν, πολλές ώρες αργότερα, το τραίνο έφθασε στην Βομβάη.

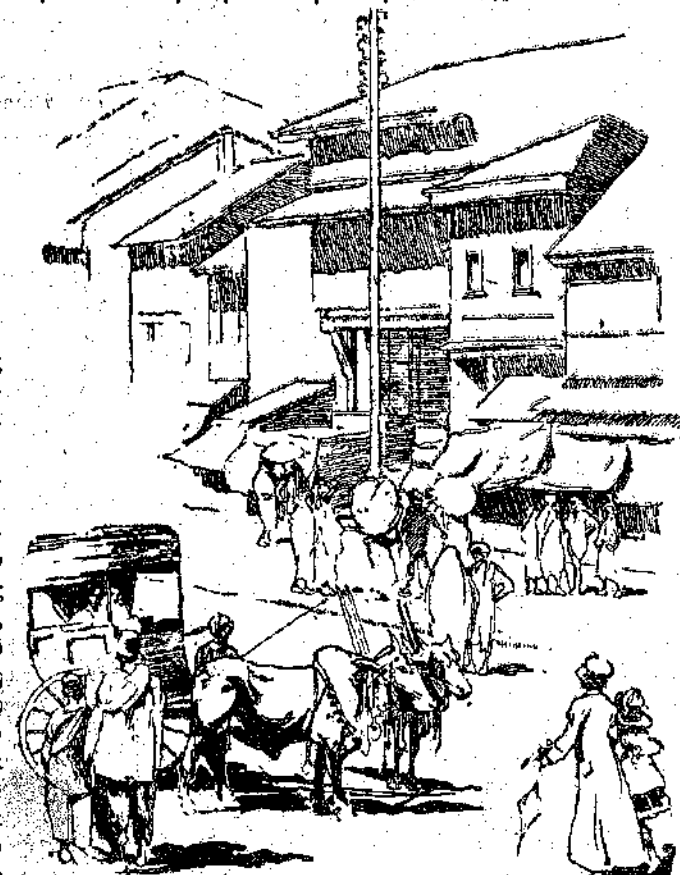
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' Τό φίδι

Κατά τις δυο ημέρες που έμειναν στη Βομβάη, η κυρία Ουίλσον δεν θέλησε ναφήση ούτε στιγμή μόνη

την κόρη της. Της φάνηκε πολλές φορές πως είδε τον μυστηριώδη Ίνδο να την παρακολουθεί κρυφά. Αισθάνθηκε λοιπόν μεγάλη άνακούφισή όταν μπόρεσαν να φύγουν για το Καλικούτ.

Η εταιρεία Σπένσερ που έκμεταλλεύεται αυτήν τη γραμμή, φροντίζει πολύ για την άνεση των ταξιδιωτών της. Τα διαμερίσματα της πρώτης μοιάζουν με περιποιημένα σαλονάκια, έπιπλωμένα με άνακαινικές πολυθρόνες, που το βράδυ μπορούν να μεταμορφωθούν σε κοκέτες.

Το τραίνο είχε φύγει από τη Βομβάη τώρα και μια ώρα, και είχε ά-

“Η κυρία Ουίλσον δεν θέλησε ν' αφήση ούτε στιγμή μόνη την κόρη της.” (Σελ. 31, στ. α.)

ναπτύξει δλη του την ταχύτητα. Η ζέστη ήταν φοβερή.

Ο κύριος Ουίλσον, η Μαίρη και η μητέρα της καθόνταν στο βαγόνι-έσιατόριο. Έπαίρναν το πρωινό τους πρόγευμα, γιατί η ώρα ήταν μόλις έπιτά το πρωί. Μολαταύτα ο ήλιος έκαιγε κιάλας τόσο δυνατά, ώστε οι υπάλληλοι του σιδηροδρόμου είχαν άρχισει να κατεβάζουν τα ιδιαίτερα σκούρα τ'άμια που είναι προωρισμένα να φυλάνε τα μάτια των ταξιδιωτών από τη φοβερή άντηλιά.

Οι ηλεκτρικοί άνεμιστήρες λειτουργούσαν άκατάπαυτα, μα τί μπορού-

σαν να κάνουν μ' αυτή τη ζέστη; Άφοου ήπιαν μερικά δροσιστικά, ο κύριος Ουίλσον και η οικιαγένειά του γύρισαν στο διαμέρισμά τους.

Σε κάθε σταθμό, άνάμεσα από τα διπλά τοιχώματα κάθε βαγονιού, τοποθετούσαν δλόκληρες κολόννες πάγου για να κάνουν κάτωως πιά δροσερή την άτμόσφαιρα.

Μ' αυτούς τούς δρους το ταξίδι, παρ' δλη τη ζέστη, ήταν πραγματική άπέλαυση.

Στο σταθμό του Πούμε, η Μαίρη κατέβηκε μια στιγμή στην άποβάθρα μαζί με τον πατέρα της. Σχεδόν έστα κοντά της πέρασε ένας Ίνδος με

θαλασσά σαρίκι, που γύρισε το κεφάλι και την κοίταξε με προσοχή. Ο άνθρωπος αυτός είχε το ίδιο βλέμμα με τον προσκυνητή του Μπεναρές, μέλο πού το ντύσιμό του ήταν και ίταλι δλόδελα διαφορετικό από του πολεμιστή. Η κυρία Ουίλσον δεν τον πρόσεξε και η Μαίρη ήταν τόσο άπασχολημένη με το μοναδικό θέαμα που έβλεπαν τα μάτια της, ώστε ούτε κατάλαβε καν την παρουσία του. Το θέαμα αυτό ήταν στέλλήθεια ποικίλο και διασκεδαστικό. Κάθε λογής άνθρωποι συνωστίζονταν στην αποβάθρα με τα παρδαλά τους ρούχα. Έβλεπε κανείς κόκκινα φεσάκια, άσπρα και πράσινα σαρίκια, θαλασσά μεταξωτά σαλβάρια, διάφανες μουσελίνες. Πολλοί από τούς Ίνδους ταξιδιώτες, βασανισμένοι από τη δίψα, έτρεχαν στα νεπέζια του νερού όπου ήταν γραμμένα με μεγάλα γράμματα:

Νερό για Ίνδους και λιγάκι παρακάτω:

Νερό για Μωαμεθανούς

Οι Ίνδοι και οι Μωαμεθανοί είναι πραγματικά πολύ τυπικοί στη θρησκεία τους. Θεωρούν οι μνή τούς δε ως άκάθαρτους, και αν πέθαιναν άκόμη από τη δίψα, δεν θα δεχόνταν ποτέ να πιούν νερό από την ίδια βρύση!

Η Μαίρη έδειξε στον πατέρα της ένα βαγόνι, όπου ήταν κρεμασμένη μια έπιγραφή που έλεγε: «For females only». (Μόνο για γυναίκες). Από το βαγόνι αυτό άκουγόταν ένα άδιάκοπο μουρμούρισμα και σιγανά τραγουδάκια σε γλώσσα Ινδοστάνικη. Μές στο βαγόνι βρισκόνταν οι

νεαρές Ίνδες μητέρες και έπαιζαν με τα παιδάκια τους.

— Θά σου δείξω κάτι πιο περίεργο ακόμη, είπε ο κύριος Ούιλσον οδηγώντας την κόρη του προς τα μπροστικά βράγνια.

Σ' ένα βράδι τρίτης ήταν κολλημένη πελώρια χρωματιστή ρεκλάμα. Παρίστανε μια γυναίκα που είχε στο στόμα της ένα τσιγάρο και κάπνιζε.

(Ακολουθεί)

KIMON AAKIANIS

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ·ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ λίγες ημέρες που πέθανε στον Πειραιά ο ποιητής Λάμπρος Πορφύρας. Τ' όνομά του δεν τόκοιτε βέβαια για πρώτη φορά, όπως άλλα, με την ευκαιρία του θανάτου που προκαλεί κάποια θόρυβο. Πολλές φορές θα διαβάσατε ποιήματα του Λάμπρου Πορφύρα στ' Αναγνωστικά σας, στα Νεοελληνικά σας, κι' άλλου. Ήταν πασιγνωστός ποιητής και, μολονότι τα τελευταία χρόνια δεν παρουσιάζεταν τόσο συχνά, δεν είχε ξεχαστεί ακόμα. Μά ούτε θα ξεχαστή ποτέ. Γιατί η θέση του στη Νεοελληνική Ποίηση είναι μεγάλη κι' ακλόνητη, και το μοναδικό του έκεινο βιβλίο — οι «Σκιές» — που βγήκε στα 1927 και περιέχει τα καλύτερα του ποιήματα, θα διαδίδεται όσο θα υπάρχουν στον κόσμο άνθρωποι που να διαβάζουν νεοελληνικά.

Λάμπρος Πορφύρας είναι ψευδώνυμο. Ο ποιητής το σχημάτισε από τους τίτλους δυο ποιημάτων του Σολωμού, αλλάζοντας τον τόνο και μ' αυτόν τη σημασία του δεύτερου (γιατί ο τίτλος στο Σολωμό είναι Πόρφυρας, που σημαίνει καρχαρίας, ενώ το Πορφύρας θυμίζει μάλλον το θαυμάσιο και συμβολικό εκείνο κοχύλι που βράζει τις ήγειμονικές φορεσιές). Το αληθινό του όνομα είναι Δημήτριος Σόφωμος, — αυριανής οικογένειας που καταγόταν από τη Χίο κι' είχε εγκατασταθεί στον Πειραιά. Εκεί πέρασε όλη του σχεδόν τη ζωή. Κι' από μικρός, από πολύ μικρός, άρχισε να εμπνέεται και να γράφει στίχους. Έτσι αρχίζουν όλοι σχεδόν οι ποιητάι. Με τη διαφορά ότι τα παιδικά τους πρωτόεργα, συνήθως, δεν έχουν μεγάλη αξία. Με τον Πορφύρα όμως σημειώθηκε κάτι έκτακτο. Ήταν ακόμα μαθητής στο Γυμνάσιο — δεκαπέντε-δεκάξι χρονών παιδί — όταν έγραψε ένα ποίημα «Η Θλίψη του Μαρμάρου». Και το ποίημα αυτό,

που δημοσιεύθηκε τότε (1894) σε μιαν άθνηαίλικη εφημερίδα, έκαμε τέτοια εντύπωση, ώστε άμέσως ο Πορφύρας αναγνωρίσθηκε για δόκιμος ποιητής. Μπορούμε να πούμε πως αν και τόσο νεαρός, παρουσιάσθηκε κιόλας ώριμος. Ψερμός και στη σκέψη και στην τέχνη. Και τόσο πολύ ώστε μπορούμε πάλι να πούμε πως τα ποιήματα που έγραψε κατόπι, δεν παρουσιάζουν μεγάλη διαφορά από το πρώτο εκείνο. Κι' αυτό ίσα-ίσα είναι το σπάνιο, το έκτακτο.

Η άλθηθεια είναι πως ο Πορφύρας δεν έγραψε πολλά. Δεν έχει τη μεγάλη παραγωγή του Παλαμά, του Δροσίνη και των άλλων πολύτομων ποιητών. Λίγα σχετικάς έγραψε. Όλα όμως ωραία, όλα σφραγισμένα με την προσωπική του σφραγίδα που δα μοιάζει με κανένος. Η εμπνευσή του είναι πάντα πρωτότυπη, άδρής, ευγενική ή στίχος του γλυκός, αρμονικός ή γλώσσα του κανονική, καθαρή, με καλοδιαλεγμένες λέξεις και γνήσια δημοτική όψη. Τίποτα το βαρύ, το στρυφνό, το δυσνόητο, ή το σχολαστικό, το εκζητημένο, το υπερβολικό. Κι' από το σύνολο κάθε ποιήματος αναδίδεται μια πνεύση, σχηματίζεται μια ατμόσφαιρα, γεννιέται μια διάθεση. Ο ποιητής με τέλειούστερα μέσα υποβάλλει στον ανάγνώστη του τόρατο και το ύψιλο — πράγμα που δεν το κατορθώνουν πάντα άλλοι που μεγαλήγοροι και μεγαλόστομοι, που καταντούν ρητορικοί και πεζοί.

Τα λίγ' αυτά ποιήματα που έγραψε, ο Πορφύρας τα πρόσεξε και τα δούλεψε πολύ. Δεν είχε καμιά ανάγκη να βελώνεται, ούτε τον απαισίο λόγο άλλης έργασια. Έγραψε με την ήσυχία του, και μόνον όταν είχε εμπνευσή κι' όρεξη. Γιατί ο' αυτό στάθηκε πολύ τυχερός: είχε παρουσία άρκετή για να ζή χωρίς να κινή τίποτα. Κι' ήταν δλιάνερος άφοσιωμένος στην τέχνη του. Αυτό λίγοι ποιητάι στον κόσμο μπορούν να το κάνουν. Οι περισσότεροι χάνουν τον καιρό τους με τη βιοπάλη, είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται για το ψωμί τους και λίγες μόνον ώρες άργίας μπορούν να αφιερώσουν στην τέχνη τους. Ή, όταν τις αφιερώνουν όλες, με την έλπίδα πως μπορούν να ζήσουν, αν όχι και να πλουτήσουν, με την ποίηση, πέφτουν στη φτώχεια και στην άθλιότητά που, τους τσακίζει, γιατί σπάνια, πολύ σπάνια, πραγματοποιείται μια τέτοια έλπίδα... Ο Λάμπρος Πορφύρας, ο ευτυχισμένος, δεν είχε ποτέ τέτοιες στενοχώριες. Μόνο μία φορά, όταν ήταν

νέος, στενοχωρήθηκε: τότε που έαναπήγε στρατιώτης — έφεδρός — ήταν να τον στείλουν στη Μικρασία. Γιατί σωματικά δεν άντεχε πολύ κι' ήταν βέβαιος πως στο μακρινό εκείνο στρατόπεδο θα πέθαινε από τις κακουχίες. Ευτυχώς ο φίλος του Παύλος Νιρβάνας έστειλε τότε ένα γράμμα στον άπουργό των Στρατιωτικών που του έλεγε πως αν δεν πήγαινε στη Μικρασία ο Πορφύρας, ο στρατός δεν θάγανε τίποτα, ενώ αν πήγαινε, ή Ελλάδα θάγανε έναν ποιητή. Κι' έτσι ο Πορφύρας έμεινε στον Πειραιά, άποσπασμένος σε κάποια ειρηνική διαθεσία.

Άλλη μεγάλη στενοχώρια, αληθινό παιά δυστύχημα για τον ποιητή, στάθηκε ο θάνατος της γριάς μητέρας του που την υπεραγαπούσε. Ούτε είχε πιά κανέναν άλλο στο έρημο σπίτι του εκτός απ' αυτή τη μητέρα. Λίγα μέρα χρόνια άπόρσε να επικύηση... Πολύ εύαίσθητος άνθρωπος, τρυφερός, λιγλόγος, με λεπτότατο πνεύμα, χωρίς φιλοδοξίες, έγωπάθειες, κακιές και μνησικακίες, λατρεύσαν απ' έσους τον εγγώριζαν από κοντά. Ο πρόωρος θάνατός του προκάλεσε θλίψη βαθιά κι' ειλικρινή. Θρηνηθήκε όχι μόνο ο έξοχος ποιητής — που αυτός δεν θα χαθή ποτέ — αλλά κι' ο καλός άνθρωπος που χάθηκε...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Βλέπετε πουθενά τη χωριατοπούλα που βγάει νερό;

Νάρκισσος

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΙΓΟΙ ΣΤΙΚΟΙ

Στης λίμνης τ' άσημόνερα τα νούφαρα μαδίσαν. Και οι δλόδροσες φαλιές με σκοίνα και κλαδιά. Όλες χαλάσαν στην όρημ του βουερού βορριά. Και τα πουλιά μασούντας την όρημιά άφήσαν.

Τ' άνεμοβοόχι είναις τα άνθηνα στολίδια: Φανταχτερά χρυσάνθεμα και γιούλια τα λευκά. Νεκρά στη γή τα σκόρπισε, τα έμοιρα! νεκρά... Για τάφους τους άπόμειναν βελούδινα γρασίδια.

Πεθαίνουν τα τριαντάφυλλα σαν τις χλωμές ελιίδες. Στή μορα δεν άνθήξαν, έχάσανε το φός. Του ήλιου τις δλόχαρες άφθονες χρυσαχτιδες... Άλλοίμονο! ο ουρανός εγένηκε στερρός!

Ραγισμένη Δάρα

ΕΡΧΟΝΤΑΙ!

Δεν πέρασε μέρα που να μην έπιανεφθό την κυρά-Φανή. Πηγαίνο ταχτικά και της κάνω συντροφιά. Ζει μόνη της, μακρυνό από το μοναχοπαίδι της, και η συντροφιά μου της είναι ευχαριστή, μά και γο ικανοποιούμαι άρκετά, γιατί κάθε μέρα που θα πάω, κάτι θα έχω φτιάξή ή κυρά-Φανή για να μου δώση: γλυκό, πηνα, κουλούρια και πολλά άλλα ζαχαρωτά. Τον χειμώνα τις πιότερες ώρες τις περνά κοντά της. Έγώ κάθομαι σε μια προβιά κοντά στο τζάκι, ή κυρά-Φανή σε μια άνακαμική πολυθρόνα, όδρο του γιοφί της, και στην ποδιά της κρατάει ένα κουτάκι με λουκέτο, που το φυλάει σαν κειμήλιο, ένα κουτάκι άσπρο που στ' άνοιγιά του βλέπεται μέσα χαρτιά, δλοχαριά. Η κυρά-Φανή παίρνει ένα, όποιο θέλει, και μου το δίνει να της το διαβάσω. Είναι γράμματα από τον ξενητεμένο μοναχοπαίδι της. Μ' αυτά τα γράμματα ζει, γι' αυτά μιλάει στις γευτόνισες κι' αυτά την παρηγορούν τώρα που ο γιός της είναι μακρυνό.

Άπ' όλα τα γράμματα ή κυρά-Φανή αγαπάει ένα λιγλόγο γράμμα, που θέλει να της το διαβάσω ταχτικά. Τέλαβε τώρα τελευταία. Διάβασε, γιόκα μου, αυτή τη γραφή, μου λέει ή κυρά-Φανή δινονιάς μου το λιγλόγο γράμμα. Και γο άργά κι' ή καθαρά της το διαβάσω. Διαβάζοντας νοιώθη τα μάτια της καρφωμένα στα χείλη μου, το πρόσωπό της να παίρνει όψη άγωνίας, στο μέτωπό της να φαίνονται ζάρες από το σούφρωμα.

Όσο προχωρώ στο διάβασμα, ή όψη της αλλάζει κι' ένα χαμόγελο χρωματίζεται στα μαρμαρένα χείλη της: τα μάτια της λάμπουν από χαρά και πολλές φορές με διακόπτει.

— Θάναι χαριτωμένο το μικρό μου... ναι, χαριτωμένο!

Σάν τελειώνω, ή χαρά από το πρόσωπό της φεύγει, τα μάτια της κοιτούν στο τζάκι με τέτοια δύναμη, λές και θέλει να το διαπεράση και να φτάση ή ματιά της στην Άμερική, στον μοναχογιό της και στο νιογέννητο εγγονάκι της. Με το βασίλαμα φεύγω από το σπίτι της κυρά-Φανής, που με συνοδεύει ως το μισό όδρο και καμιά φορά ως το σπίτι για να βοηθήση τη μητέρα από νοικοκυριά. Εύθύς σαν μπή ή κυρά-Φανή στο σπίτι μας το πρόσωπό της αλλάζει, γίνεται χαρούμενο, γελάει με τα μικρά που την περικυκλώνουν και της ζητούν άλλο καραμέλλες, άλλο να το πάρη άγκαλιά, άλλο της παρακονιέται πως το μάλωσε ή μητέρα, και ή κυρά-Φανή, ξεχνιδντας τον πόνο της, μοιράζει γελάοντας καραμέλλες και τα φιλάει όλα στην άράδα. Η μητέρα μου που τη βλέπει να καταπιάνεται με τα μικρά, χαμογελάει ψιθυρίζοντας μου: «Το δλιχιστον παρηγοριέται έτσι».

— Κυρά Φανή, έλαβες γράμμα από το Νίκο; την ρωτάει όστερη.

— Αύτη τη βδομάδα περιμένο... λέει πάντα.

Νυχτοπούλι

Ο ΓΕΡΩ-ΣΩΤΗΡΗΣ

Άνεβαίνει με βήμα άργό τον άνηφορο. Με το κεφάλι γυρισμένο απ' το ένα πλάγι και τα γόνακα χιονισμένα μαλλιάρια ριγμένα μπροστά στα μάτια του. Ένα καλό ξεθοριασμένο απ' την πολυκαιρία καπέλλο σκεπάσει τ' άδύνατο κεφάλι του. Τα ξεσηλιμένα και βράμια ρούχα του, και τα κοκαλιάρικα γυμνά ως τα γόνατα πόδια, δείχνουν τη σκληρή κακομοιριά του.

Είναι γέρος και ο Γέρω-Σωτήρης και μόλις μπορεί να σηκώσει το κερταμένο του κορμί στη χοντρή έλληνική μακούρα. Άκόμα όμως πιο γέρο κι' απ' τα έβδομηντα χρόνια του, τον έχει κάνει ή φτώχεια που, δά και λίγους μήνες έχει ριζωθεί στο φτωχικό του μη θέλοντας να το άφήτη.

Πάνω δυο σχεδόν μήνες που γυρίζει χωρίς να μπορή να βρή λίγη δουλειά. Όλημερίς τον βρίσκεις στους όδρομους με τον άσβεστωμένο τενεκέ προσημένοντας κανέναν πελάτη, αλλά χαμένο κόπος κανείς πιά δεν παίρνει το γέρο άσβεστά...

Κοντά ο' όλα αυτά και οι δυστυχίες, ή μά όστερη απ' την έλλη, τον πλάκωσαν. Πριν από μια βδομάδα ή γυναίκα του, μη μπορώντας ν' άνθήξη σε τέτοια κακομοιρία, κι' άδύνατη φυσικά κι' από τόσα χρόνια φτώχειας, του άφησε χρόνια... Ίσως πήγε κεί να βρή την πολυπόθητη εύτυχία της!... Πέθανε άφόνοντας έρημο και μοναχο το Γέρω-Σωτήρη, χωρίς κανένα σύντροφο στον κόσμο αυτό.

Όσο προχωρεί, το βήμα του γίνεται πιο άργό και το κεφάλι του πέφτει βαρύ νομίζεις πως δεν θα βαστάη πιά. Και πως να πάγη στο σπίτι μ' άδειανά τα χείρα; Όστε ένα κομμάτι ψωμί δεν μένει στο ράφι...

το τελευταίο τόφαγε προχθές... Για μια στιγμή κοινοστάθηκε, έγειρε το κεφάλι, άκούηκσε το πολυβασανισμένο του κορμί σε μια πέτρα. Τα πόδια έτρεσαν... Λύγισαν, κι' έπεσε στο σκληρό χόμα... Νεκρός; Όχι. Γιατί όστερη από κάμωση όρα προσπάθειας, ξανασηκώθηκε, με το κορμί πιότερο κερταμένο έακολουθώντας ν' άνεβαίνει τον άνηφορο...

Κακόμοιρε γέρο... Κυφοόλα τ' Οόραού

ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΩ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

— Μαμμά, να έλθω κι' εγώ στο νεκροταφείο;

— Όχι παιδί μου είσαι μικρό ακόμα. — Μά σείς γιατί πηγαίνετε τόσο συχνά; πάρετε με και μένα μία φορά να δώ κι' εγώ την άδελφούλα μου...

Δάκρυα άνεβαίνουν στα μάτια της μητέρας μου.

— Πήγαίνε έξω να παίξης, αυτό μου λέγε κάθε φορά που της μιλούσα, κι' έκαινε τη γιαγιά μου και πηγαίνανε. Άλλά πάντοτε έβλεπα τα μάτια της γιαγιάς μου και της μαμμάς μου κλαμμένα...

Πέρασαν από τότε τρία χρόνια. Η μαμμά μου δεν πήγαίνε πιά τόσο συχνά στο νεκροταφείο. Μία μέρα μου λέει:

— Τώρα πιά μεγάλωσες, μπόρεις και συ να κερποηθής τον τάφο της άδελφούλας σου. Πήγαίνε με τη γιαγιά σου, γιατί εγώ δεν άντέχω πιά σε συγκινήσεις...

Στις τεσσερις φάσους στο νεκροταφείο φορτωμένες με διάφορα λουλούδια. Η γιαγιά με δόξαρος ο' ένα ωραίο τάφο, ο όποιος ήταν γεμάτος από διάφορα ωραία λουλούδια: Μνεξέδες, τριαντάφυλλα, μη με λησιμόνει και άλλα πολλά λουλουδάκια στόλιζαν τον τάφο της αγαπημένης μου άδελφούλας. Έμεινα άφωνη μπροστά ο' έκαινο το θέαμα. Μία μεθυστική όσημ που έβγαίνε απ' τα λουλούδια μ' έκανε να κλείσω τα μάτια μου... και τότε νόμισα πως βρίσκόμενοι ο' άλλους τόπους, και μέσα σε κανάτους όμορφους κήπους μου φάνηκε ότι είδα την άγγελική μορφή της άδελφούλας μου να τριγυρνά στους καρμυθύνους αυτούς τόπους και να κερποισείται με άγάπη τα έστικά άνθη...

Δεν ξερώ κι' εγώ τί έγινε τότε μέσ' στην ψυχή μου... άλλ' από τότε αισθάνομαι μια έξαιρετική άγάπη για τα λουλούδια, και μόλις τ' άντικρύσω μια συγκίνηση να πλημμυρίζει μέσα μου. Όνειροπλέχτρα

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Η πρώτη μέρα του Σεπτεμβρη μάς ήλθε με μια βορρούλα στον τόπο που παραθερίζαμε.

Το πρωί ο ήλιος βγήκε όπως πάντα λαμπρός και μάς έκανε να βάλουμε τα λαιτά μας φορέματα και να κάνουμε έναν περπάτο ως τ' άμπέλια. Κανείς από τη μεγάλη συντροφιά δδ σκέφτηκε πως μπορούσε κάτι να συμβή για να λάβουμε μέτρα προφυλακτικά.

Ξεμνήσαμε με τραγούδια. Ο καντερός ήλιος δεν μας πείραζε γιατί είχαμε τις μεγάλες μας ψάθες κι' ούτε κι' ή ζέση γιατί δδ φορούσαμε τίποτα χονδρό.

Τέλος από μακριά διακρίναμε τ' αμπέλια κι' η χαρά μας γινόταν μεγαλύτερη. Έξαφνα όμως παρατηρούμε ότι ο κανερός ήλιος παίζει το κρυφτούλι με κάτι συννεφάκια, και τότε-τότε τον κρύβουν. Αυτό όμως δεν βάσταζε και πολύ. Ο καιρός έχει βουρκώσει στα καλά, μιά ψυχάλα στην αρχή κι' αρχίζει η περιπέτεια.

— Παιδιά, θα βρέξη! φωνάζει κάποιος της συντροφιάς και στέκει λίγο συλλογισμένος ψάχνοντας να ιδη κανένα καταφύγιο. Άλλιμονο όμως, βρισκόμαστε σε μέρος που ούτε το μυρμήκι θα γλύτωνε τη βροχή αυτή.

Τό χωριό κακοιά, στ' αμπέλια κοντεύουμε, τί θα γίνει; Η απόφαση βγήκε: Θα πάμε στ' αμπέλια για να φάμε φρούτα σταφύλια.

Από βήματα παραέρα κι' η βροχή δυναμώνει.

— Θα γυρίσουμε! φωνάζουν.

Κι' αποφασίσαμε. Η βροχή δεν άστειλάται, οι χοντρές στάλες χτυπούν στις ψάθες μας σά σε τσίγκο και μές κλείνουν το μάτι χωρίς να βλέπουμε τη διεύθυνση που ακολουθούμε.

Έξαφνα άκουσε έναν κρότο.

— Κάροο είναι! είπαμε όλοι. Πραγματικά ήταν ένα κάροο που έρχοταν για υδής! Άνυβανίουμε όλοι επάνα και τραβήσαμε στο σπίτι! Σε λίγο βρισκόμαστε στο χωριό. Άγνωριστα τα άραχνούφανα φορέματά μας είχαν κολλήσει κι' όλες αισθανόμαστε ένα ρίγος να περνά το κορμί μας σίγουρα θα κρυώσουμε.

Φθάνοντας στην πόρτα, μές υποδέχτηκαν γέλια και χάχανα. Γρήγορα περπάσαμε! Δεν έφθιναν όσα είχαμε πάθει, μά όταν γυρίσαμε στο σπίτι μές πήραν στο κορόιδο.

Κι' όλα αυτά τα καθήματα είναι του άσπατου Σεπτέμβρη, που τό πρωί βγαίνει ήλιο κανερό κι' έπειτα πλημμυρίζει τον κόσμο. Άλλήθεια σάς λέω, τον φοβήθηκα.

Ολιμμένη Γοητεία

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Η φωνή της μελαχροινής και γλαυκαίας τσιγγάνας με τα όνειροπόλα μεγάλα μαύρα μάτια και τις θβένινες πλεξίδες, άκούστηκε στη σιγαλιά του απόβραδου.

— Μύλοι! καλοί μύλοι!.. Έχουμε καλούς μύλους... Πάρτε, κυράδες!..

Ένα παράθυρο τ' άρχοντόσπιτου άνοιχτηκε και μιά ντελικάτη μορφή πρόβαλλε. Η τσιγγάνα έδρεξε μιά ματιά

κι' έκανε νά προχωρήσει, μουρμουρίζοντας:

— Καταραμένη κοπέλλα, άπράτη άρχοντοπούλα, πώς σε ζηλεύω! Κάθεσαι μέσο σ' ένα παλάτι που τό ξέρεις για δικό σου. Η κάθε επιθυμία σου είναι διαταγή για τους άλλους. Κι' έχεις για μόνη έννοια σου τή τριβή φορέσης και που θά πάς. Άχ, γλυκαία κοπέλλα, πώς σε ζηλεύω και σε μισώ!

Η ντελικάτη μορφή που πρόβαλε στο παράθυρο, έσκυψε προς την τσιγγάνα και μιά άδύνατη φωνή άκούστηκε:

— Μύλοι, έλα δώ!

Σε λίγο ή πόρτα άνοιγει σιγά σιγά με κοροχή. Η κυρία άρχισε να διαλέγη μύλους χωρίς κών να τους κοιτάζει. Τό κανεμένο της βλέμμα είναι καρφωμένο στη γλυκαία μορφή της άμορφης τσιγγάνας.

Η κυρία τέλος κράτησε ένα μύλο, κι' έδω ή τσιγγάνα έβρυξε, έκείνη στέκει στην πόρτα και σιγοφιδουρίζει...

— Άχ, άμορφή μου τσιγγάνα, πουλάκι λευτέρω, πώς σε ζηλεύω! Τό έβένιο κεφαλάκι σου καρμιά σκέψη δεν τσαρίζει, ή καρδιά σου είναι λεύτερη κι' ή συνείδησή σου έλαφριά από κάθε ύποχρέωση. Όμορφη γλυκαία τσιγγάνα, πώς ζηλεύω τήν εύτυχία σου!

Ροδόγελη

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ήταν άργά πολύ, όταν βγήκαμε για περπάτο.

Τό φαγγάρι δλόγιμο ψηλά στον ουρανό, έδρανε τις χλωμές του άκινέες κι' έκανε άκόμη πιο μουστηριώδη τη νεκρική ήσυχία της νύχτας εκείνης.

Τό πουλιά από νωρίς είχαν κωφνιασει μέσα στις φωλιές τους, τό λουλουδάκια του έξοχικού δρόμου είχαν γείρει κι' αυτά τό κεφαλάκια τους και κοιμόνταν βαθιά.

Ήσυχία άπέραντη άπλωνόταν.

Εάννου μισοσβυσμένες νότες βιολιού έφθασαν στ' αυτιά μας. Στ' ανάλαφρο θρόισμα των λουλουδιών που κοιμόνταν στη νυχτερινή γαλήνη, άκούστηκε ένα γλυκό τραγούδι, γερμάτο πόνο.

Ήταν ένα τραγούδι άμορφο, νόμιζες θεϊκό, που τό τραγουδούσε μιά ψυχή γεμάτη πόνο, γεμάτη νοσταλγία. Κι' άκολουθούσε δ μαγευτικός σκοπός του βιολιού, μοιάζοντας με σούραμο ύμνο, που άνηχούσε μέσ' στη σιγαλιά της νύχτας. Οι γλυκές δοξαριές άνηχούσαν γύρω μας με τέτοιο πόνο, λές κι' ήταν ή φωνή της καρδιάς του τραγουδιστή.

Μιά άνατριχίλα σκορπίστηκε γύρω. Τό πουλάκι έφωνασιμένα ζύπνησαν μέσ' στις φωλιές τους, τό λουλούδια κάτω σιγοφιδούσαν, τό φαγγάρι, που κόντευε νά ούδηση, φάνηκε τώρα πιο λαμπρό, και τ' άεράκι έπαιζε τό τρελό φύσημά του, για ν' άκουστή κι' ή τελευταία νότα του πανεμένου βιολιού.

Λίγεια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Άλκης κηγαίνει στο φούφναρη νά πάρη καζιμάδια:

— Δώσε μου, σε παρακαλώ, πέντε δραχμίων καζιμάδια και πόσο κάνουν; (Γερνάς)

Η ΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 όδός Εθριπίδου, τήν 14 Δεκεμβρίου 1932

ΕΙΧΑΡΙΣΤΩ τό καλά μου παιδιά που άνανέωσαν τή συνδρομή τους κι' αυτή τήν έβδομάδα. Είναι πάρα πολλά. Κι' άκόμη περισσότερα βέβαια θά είναι τις επόμενες, τά Χριστούγεννα, τήν Πρωτοχρονιά... Έγώ τό περιμένο έλα. Μόνο παρακαλώ και πάλι έκείνους από τους συνδρομητές που δεν θά ήθελαν τυχόν νά είναι και φέτος, νά μου επιστρέψουν τό τελευταίο φυλλάδιο. Άλλαδή νά γράφουν άπλως επάνω στην ταϊνία «επιστρέφεται» και νά τό ρίξουν στο ταχυδρομείο.

Εύχαριστώ επίσης κι' έκείνους που έσπαθώσαν. Κι' αυτοί είναι πολλοί. Πρέπει όμως νά τους άναφέρω και θά τό κάμω, έλπίζω, στο έρχόμενο. Στο μεταξύ περιμένω νά έσοπαθώσουν και άλλοι. Τώρα είναι ή καλύτερη στιγμή για έσοπαθώμα που μόλις άρχισε ο νέος διαπλασιαστικός χρόνος και πλησιάζουν κι' οι γιορτές...

Νά που στο άπάντι σήμερα. Ξεπερασμένη Λαϊδή, κι' ε σι θά ικανοποιηθής. Πολύ σωστές οι κρίσεις σου για τους «Τίμιους και» Άτιμους». Μολαταύτα, αν ή κοινωνία έχη άσφαλισμένες αντιλήψεις για άξιόσημα πράγματα, πρέπει έμεις νά φροντίζουμε νά τις διορθώνουμε και όχι νά συμμορφωνόμαστε μ' αυτές. Όκ. Ξανόπουλος στο μυθιστόρημά του, με τό νά δείχνη αυτές τις αντιλήψεις, είναι σάν νά τις καταγγάλλει και νά τις συμματίζει. Καλορίζικο τό κανονόρη σπύτι. Πές στον άδερφό σου ότι άπάντησες του έγιναν δεκτές. Τis παραγγελίες σου έστέλεσα.

Όλα σχεδόν τά διαπλασιόπουλα της Κέρκυρας άγνώρισε ο Κουρσάρος. Φαντασθήτε πόσους φίλους απέκτησε! Κι' όλοι τους τώρα, όπου κι' αν σταθούν, όπου κι'

αν βρεθούν, για τή διάπλασι μιλούνα. Μοβ γράφει άκόμη ότι έκανε και μιά διαλέξη για τόν Μυθόλη και τις άπαραίτητες πληροφορίες τις ζήτησε από τόν μόνο έπιστάτευ φίλο του, τόν σοφό Άθωφελ Κεφαλληνό, που όταν έμαθε πώς τις θέλει για νά κάνη διαλέξη για τά διαπλασιόπουλα, του έιπε: «Η νέα γενιά πρέπει νά είναι διατηρήσανη που διαβάζει παρσιδικό σαν τή διαπλασι». Εύχαριστώ τόν πατέρα του για τό καλά λόγια που έγραψε για μένα και για τό ένδιαφέρον που δείχνει.

Σε συχαίρω, Δελοδά, για τόν διορισμά σου στην Έκδοτική Τράπεζα και σοβ έχωμαι νά προκόψης στην έργασία σου δπως και στο σχολείο. Άλλήθεια, είναι μεγάλη ικανοποίηξη για τόν καθένα νά έξηγη ότι έργάζεται κι' ότι δεν πάει χαμένος ο καιρός του. Μή λές όμως ότι θά σταματήση ή φιλολογική παραγωγή σου. Θά ήταν κρημα. Καρό βροτακις, φθάνει νά βάλγης.

Πολύ συγνηθήκα, καλιό μου Καμάρι της Ήπείρας, που έλαβα γράμμα σου βτερα από τόσα χρόνια και καιρός. Έπρεπε όμως νά τύχη ή άρρώστεια της άδελφής σου για νά μου γράψης; Έλπίζω τώρα νά είναι έντελώς καλά και νά μου γράψη σέ λίγο και μόνη της. Έγώ έλασα με τόδες κρυάδες σάς όταν έρχεται τό φέλλο. Φανταζόμαι τί θά γίνεται φέτος με τά νέα μυθιστορήματα!

Η Γλυκαία Έλληνοπούλα μου γράφει για νά μου πη ότι φέτος μπαίνει στο δεκαετία χρόνια που με γυφίσει, και ότι της έχω γίνει τόσο άπαραίτητη, ώστε ούτε νά τό σκεφθή δεν μπορεί πώς πιθανόν νά με στερθή μιά μέρα. Μά άφωφελ θά ζήσω αιώνια, όπως θέλει ή Γλυκαία Έλληνοπούλα, αν όλα τά παιδιά μου βεγχνουν τέτοια άγάπη σάν κι' αυτήν. Στόν κ. Φαιδωνα διαβέβαια τους χαίρειοτους.

Με πολύ ένδιαφέρον, Νάριμπος, διαβέβαια τό μεγάλο μου γράμμα κι' έλαβα υπό σημείωση τά προσωπικά. Όσο για τάλλα, ούτε τόπος υπάρχει ούτε καιρός νά τά συζητήσουμε. Άλλωστε θάταν και περριτό—ή τουλάχιστο πρόπορο—γιατί δεν σκοπάω, για τήν ώρα, νά μεταβώ τόν άργανισμό μου. Δέν είν' εποχή, βλέπεις, για κανοκρημίες... Όσοσο σ' εύχαριστώ πολύ.

Δέν ήταν επίπληξη, Μίμν Μάους. Μοβ έγραψες ότι τις πρώτες ήμέρες του σχολείου, ως νά συνείδησης τήν κινούργια πάλι ζωή—δηλαδή ύστερ' από τήν ταμπελιά του καλάνκαιρο—δέν μπορούσες νά συγνευτώς τό μυαλό σου και νά παρακολουθής καλά τόν καθηγητή. Και σοβ άπήνητα: «τώρα έλπίζω νά τόν παρακολουθής με άνεκρωμένο μυαλό». Αυτό τόλα έγινε, άφοι πέρασαν λίγες ήμέρες και συνήθισες. Όσοσο είσαι πολύ αξιόπεινη που φιλατιμήθηκες με τήν άπάντησή μου και προσπαθήσες νά συγκεντρωθής πιο γρήγορα.

Αποποιμαι πάρα πολύ, Σπίγγε, γι' αυτό που μου γράφεις. Άνανέωσες ένα ζήτημα τόσο σπουδαίο, έπομένως χρωστούσες νά φάξης και νά βρής έκείνο που σοβ ζήτησα, για νά σχηματίσω γνώμη. Μπορούσες μάλιστα, αν ήθελες, νά με παρακαλέσης—για νά μην παρεξηγηθής—να μην κάμω κανένα λόγο γι' αυτό, παρά νά τό κρατήσω μόνο για τόν εαυτό μου. Από τις φωτογραφίες που μου στέλνεις, δύο μέρεσαν πολύ και θά τις δημοσιώσω. Όσοτε άμα τις ιδής, πέρασε από τό γραφείο μου νά τις πάρης όλες μαζί.

Ζήτησέ τό 21, αυτό τό ψευδώνυμο σοβ ένέκρινε και χαιρω που άποφασίσεις τώρα νά παίρνης μέρος και στην κίνηση. Έλπίζω τό πόδι νά έγινε πιο έντελώς καλά και νά πηγαίνης και στο σχολείο. Έρανο για

τά φτωχά παιδιά έκανα ως πρό όλιγων έτών. Δεχόμουν δηλαδή αιτήσεις και συστάσεις παιδιών που ήθελαν νά γίνουν συνδρομητά μου άλλα δεν είχαν νά πληρώσουν. Οι φίλοι μου μου έστέλλαν ό,τι μπορούσες καθένας. Και μόλις συμπληρώνεται μιά συνδρομή, έγγράφα ένα φτωχό παιδί—κατά σειράν αλτρήσας ή υσιότιμος—και περιμένα νά λάβω κι' άλλα λεπτά για νά έγγράψω άλλο. Δυστυχώς, τά τελευταία χρόνια, ο έρανος αυτός δεν άπέφρασε μιάλα πράγματα και... καταργήθηκε μόνος του.

Σ' εύχαριστώ, Τίτεια, για τήν άνανέωση και για τό τωρατο γράμμα. Για τό ποιήμα, άφοδ θά τό στέλνεις για τή Σελλίδα, θά σοβ πώ μόνο τή γνώμη μου. Καλή ή ιδέα. Η συγχουργία όμως χαλάνει. οι άμοιοκαταλήψεις έρχονται, άκάνοντα και γενικά ή ανάπτυξη του θάματος δεν είναι δυνατή. Σε πολλά μέρη έκανάλες τά ίδια. Συντομώτερο, τό ποιήμα θά ήταν καλύτερο. Έστειλα 10 ταυράδια.

Δέν περάζει, Διαβατικό Άστέρι, αν δεν μου γράφες όλο τό καλοκαίρι, άφοδ τό πέρασες τόσο καλά. Είδα τί ώρατα που περνάς και τό χειμώνα στο σχολείο σου, εν' από τά καλύτερα σχολεία που έχωμεις. Τό έρω καλά, γιατί έχω εκεί πολλές φίλες που μου γράφουν και μου τό λένε. Σ' εύχαριστώ για τήν άνανέωση και σοβ ένκατέλιε τό φυλλάδιο που δεν έχω λάβει.

Με χαρά έκαματήη γνωριμία σου, Δευκοθέα, αν και, τρία χρόνια που είσαι συνδρομητέρα, μπορούσες νά τίν ειχα κανει πολύ πρωτότερα. Όλα καλά, μόνο αυτή ή άμέλεια (δέν έννοσο βέβαια στα μαθήματα) έθέλα νά φύγη πιά από τή μέση. Άνανέωσα τή συνδρομή σου και τό ψευδώνυμο σο κι' εύχαριστώ. Γράψ μου! Περιμένας γρήγορα άπάντησή, Έλιτα, άλλα μ' αυτή τήν πλημύρα δεν μπορούσα νά σοβ άπάντησω νωρίτερα. Τόν ήξερα τό Γυμνασιόρχη σας. Ό μακαρίτης ήταν πραγματικάς άριστος εκπαιδευτικός και άνθρωπος. Με συγνησες κι' ή περιγραφή της συνανατροφής σου όλοι μιλούσαν για μένα με συμπάθεια. Πώς τά πηγαίνουν τό σκυλάκι και τό γατάκι; συγνησούν ή μαλλώνουν; Εύχαριστώ για όλα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν άγνρίζεται, ούτε ενκατέλιε, αν δεν άνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνακατέλιε ιέχουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα ανατέλιε από ά, άνήκει σ' άγόρη και δόα από Κ, άκρίσιμα.

Νέα Ψευδώνυμα: Σαρανταεργάς, ά. (ΚΚ). Πανδώρα, κ. (ΘΑ). Λουλουδιμένο Περιβόλι, ά. (ΔΠ). Σμόλερ, ά. (ΔΠ). Μινέρβα, κ. (ΝΣ). Έλιδοφόρος Ιππότης, ά. (ΚΦ). Κόρης Μοντεχόστος, ά. (ΚΓ). Πυγμαίος, ά. (ΓΒ). Μαρομένο Ρόδο, κ. (ΕΡ). Μαρία Στουάρε, κ. (ΕΖ). Καλοκαρδη, κ. (άντι του πρώτα βέντος «Άνοχτόκαρδη» που τόχει άλλη). Στάμ-Κάλλ, ά. (ΣΚ). Σιμοβνός, ά. (Ι);). Μέγας Ναπολέων, ά. (ΓΣ). Άρης ά. (είμαι έγώ).

Ανανέωσεις Ψευδώνυμων: Διαβατικό Άστέρι, κ. Παλιοπάπουδο, κ. Τρεμυονάνα, κ. Όσπια, κ. Μαίστρος, κ. Αυσόχαρο, ά. Τίτεια, κ. Κένταυρος, ά. Γκάλικ, ά. Τριφασικόν, ά. Άγριολουδο, κ. Δευκοθέα, κ. Πονεμένο Χανούλο, κ. Ξενιτεμένη, κ. Έλντι, κ. Ζέφυρος, ά. Λεβάντες, κ. Άτρομήτος Φοβητούάρης, ά. Άνθος της Άνατολής, ά. Μικρομέγαλη, κ. Λαχτάρα της Λευτεριάς, κ. Έλλάδας Άγκαλιά, ά. Χοραυγή της Λέσβου, κ. Κρητικό Άκρογάλι, κ. Τζίνα, κ. Χα-

νωτοπούλα, κ. Ρόδοι της Έρήμου, κ. Παπαρούνα, κ. Ένδοξος Έλλάς, ά. Σπίγγε, κ. Ρέβη, κ. Παλιά Άθήνα, κ. Άδωνις, ά. Βέβας, ά. Νυφούλα Τ' Ορανού, κ. Μαγνήτης, ά. Μπουτοπούλινα, κ. Έλπίτσουσα Έλλάς, κ. Άδγερινός, ά. Δάμων, ά. Φινιάς, ά. Φοκινά Κανδηλάκι, κ. Φιλομήλα, κ. Πειραιώτακι, ά. Διαβάτης, ά.

Η Διαπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Τριανταυλλένια Δάνου (εύχαριστώ για τά καλά λόγια και τις εύχές, έχωμαι κι' έγώ σ' άναπαύσει πρώτος, του χρόνου, τό πρώτο μου φυλλάδιο, δεν περιμένα, βλέπεις, νά ιδω αν θάχης εγούρη γιατί δεν πιστώω σ' αυτά μου φτάνει ή χαρά σου κι' αυτήν έχωμαι νά έσκαλισθώ θής). Προσοσίαν (άφοδ είσαι προσκοπίνα, βέβαια σοβ τακιάζει περιμένα κι' άλλο γράμμα με περισσότερα). Άνείζαν (αυτό μου άρεσε καλύτερα) και τώρα περιμένα τό πολλά με τό νέο σου ψευδώνυμο) Μικρόν Κυδωνιάτην (έχεις δικίο, γράφες μου μόνον όταν σάφηνουν τά μαθήματα, όχι, τό γραμματάκι σου δεν με κοβράσε καθόλου) μόνο που δεν έχω σήμερα τόπο για νά σοβ έλασω περισσότερα) Λεβάντες (ή έξάδελφή σου είναι άκόμη, ό, τό πιστώω πώς δεν με καλοκέυεις καθόλου και πώς είσαι άλήθην περιήγνη για τόν τίτλο της διαπλασιόπουλας, τώρα, άφοδ ο καθηγητής με σύστησε στην τάξη, θά μπορούσες βέβαια νά μου έγγράψης μερικάς συμμαθητήριες σου) Κεφαλλοκωστοπούλαν (διαβέβαια τις έντυπώσεις σου από τό ταξίδι σου στη Βενετία και στη Ραβέννα, τί ώρατα πράγματα που είδες! άλλα μήπως τις έστειλες για τή Σελλίδα); Άρηη (έλπίζω νά είσαι τώρα καλά, τόμον έστειλα, λύσεις έλαδα) Β. Θεριανόν (χαιρω πολύ και περιμένα) Σαρμιστοπούλαν (εύχαριστώ πολύ καθόλουδεν άργησες, νά λές στις φίλες ότι έχω συνδρομητήριες πολύ μεγαλύτερες από σένα) Φιλομήλαν (να, τά έλαδα και τά φυλλά, δεν έξω όμως άκόμη αν θά τό δημοσιώσω) Σπυριανόν (αυτό σοβ ένέκρινε έλαδα και, τό κομμάτι σου, άλλα τί δημοσιώσωσολιθά μπόρεσω νά τό διαβάσω; θά ιδω...) Κορυδαλον (έστειλα 10 ταυράδια, τό άποτέλεσμα των καλοκαιρινών διαγωνισμών θάρρησων άκόμη) είναι πολλοί και χρειάζεται καιρός για νά διαβάσω τόσες άπάντησες) Άδγερινόν (χαιρω που είσαι τώρα καλά, Όδηγόν έστειλα) Έλλάδα Παπαγεωργίου (χαιρω πολύ για όλ' αυτά που μου γράφεις σοβ έστειλα τό 51 φυλλάδιο) Κόκκιννο Καναρίνη (εύχαριστώ πολύ για τά δυό έσοπαθώματα, περιμένα τή μεταφράση) Χοραυγή της Λέσβου (εύχαριστώ για όλα) Μαγνήτην (και σένα εύχαριστώ πολύ για τό έσοπαθώμα, δείγμα κι' αυτό κτης μεγάλης άγάπης που σοβ έχεις, κι' έλπίζω νά εξακολουθήσης χαρτί λύσεων έστειλα) Μαρίαν Στούαρε (Όδηγόν και Σήμα έστειλα: τό πιστώω πώς μάγαπάζ, άλλα γράψε μου και κάπου-κάπου) Μαρομένο Ρόδο (αυτό, είδες, σοβ ένέκρινε) εύχαριστώ για τά καλά λόγια και τις εύχές) Πυγμαίον (κι' έγώ χαιρω πολύ που έκαμα ένα τόσο καλό φίλο, όπως μπορο νά κρνω από τό γράμμα σου, μπορείς νά λάβης μέρος σ' όλους τους Διαγωνισμούς που δεν έλγης ή προθεσμία των διαβέβαια καλά και τόν Όδηγόν) Σεμλήη, Παλιά Άθήνα, Κρητικό Άκρογάλι, Πιργαμνήη Άδραν κτλ. κτλ.

Είς σας επιστολές έλαδα μετά τήν 12 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» ΤΟΥ 1932

Θαυμάσιος τόμος από 620 σελίδες.— 400 εικόνες.— «Βασιλόπουλο και Ζητιανόπουλο». — «Εδιδ ντε Φερλάκ». — «Η Γαλάζια Μαριά». — «Νέες περιπέτειες του Κανελλή». — «Θηριοτροφεϊον Χάρου-Κόμπλεν». — Διηγήματα, Ποιήματα, Άθηναικά, Έπιστολαί κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 115 ο τόμος σαμμένος, και δρ. 110 άρραφος. Ταχυδρομικά: διά τό Έσωτερικόν δ σαμμένος δρ. 15, ο άρραφος δρ. 5. Διά τό Έξωτερικόν δρ. 35, είτε σαμμένος, είτε άρραφος.

*****

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της **Α' Περιόδου** (1879 - 1893) έκδοθέντες 24 τόμοις διακρίθονται ἄλλοι μόνον οἱ 23ης τριῖς : 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τῶν δὲ 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Της **Β' Περιόδου** (1894 - 1931), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 39 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφῶς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφῶς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου προστέτῃ εἰς τὰς ἄνω τιμὰς : Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφῶς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 εἴτε ἀρραφῶς εἴτε ραμμένος.

*****

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φιλιπίου τούτου εἶναι δεκαεὶ μῆχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου.

33. Αεζίγριφος
Τὸ πρῶτο καίει, τὸ δευτέρου
Μιά χρονικὴ μονάς
Μὰ πάλι καὶ τὸ σύνολο
Σὲ καίει καὶ βογγᾷς . . .
Μυροβόλος Ἄνδρος

34. Μεταγραμματισμός
Βγάτω ρῶ καὶ βάζω ἴδια
Κι' ἐνῶ ἦταν πουλι πρῶτα
—Μάλιστα θαλασσινὸ—
Βλέπω τώρα βασιλέα
Σ' ἐποχὴ καὶ χώρα ἀρχαία,
Ποῦ εἶχε τέλος τραγικὸ.
Σπαρτιατεπούλα

35. Αναγραμματισμός
Μιά φορά κι' ἕναν καιρὸ . . .
Παραμυθί πᾶν νὰ πῶ,
Τάκανα δὴς θάλασσα.
Θύμισα τότε κι' ἐγὼ
Καὶ τὸν κόσμο χάλασα.
Ναῖς

36. Αἵνιγμα
Στὴν Τροία πολέμησ
Τάραχνό μου.
Ψάρι κοινότατο
Τὸ θηλικὸ μου
Καὶ γνωστὸ φρούριο
Τὸ οὐδέτερό μου.
Ντάλια

37. Εξάγωνον
***
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Σεπασμένη Λαϊδὴ

38. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 4 6 4 = Πρωτεύουσα.
2 3 5 4 6 = Κίνησις πρὸς τὰ ἄνω.
8 6 4 3 = Δένδρον.
4 1 1 2 5 4 2 = Ἀσκήσις.
5 2 3 4 5 5 2 = Ὀκλον.
6 3 2 5 4 5 = Τὸ φῶς μας.
Πληγωμένους Ἄστῆς

39. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλειποσύμφωνων ἐκ Διπλής Ἀκροστιχίδος
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κειμένων ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα Ἑλλειποσύμφωνον γνῶριμα, ἀμφοτέρω τῶν τύπων
* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :
1. Μυθολογικὰ δὴτα συγγενῆ με τοὺς Τικάνας ; 2. Ἀρχαία πόλις περίφημος καὶ ἐκ τῆς Γραφίης ; 3. Μικρὰ νήσος τοῦ Αἰγαίου ; 4. Ρωμαῖος στρατηγὸς κατὰ κτήσας καὶ τὴν Ἑλλάδα ; 5. Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας ; 6. Ρωμαῖος αυτοκράτωρ σκληρὸς.

Μικροκυβλίνα
40. Φωνηεντόλιπον
Χρ - βδ - μ - μετρν
Ἐρσικη
41. Γεῖφος
I + ες ΝΑΙ Πρῶτε, Ρῆμα
Ταρζάν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40
532. Παλαιολόγος (παλαιό, λόγος) — 533. Ρῶδι (ρῶ, δι) — 534. Χίος - Ἴος. — 535. Πηλὸς - Μῆλος.
536. ΜΗΝΕΣ 537. ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΣ
ΗΜΕΡΑ (ροιά, Βαροβαδ ; ὈΝΕΡΥΑΣ σιρις, Σαβοῖα, ΙΑΕΡΑΤΩ τρός, Τάρταρος). — ΣΑΣΩΝ 538. Θέρος, Τρόγος, πόλεμος. (ΘΕός, ΛΕΡΟΣ, ΤΡΥγών, ἈΡΓΟΣ, ΠΟτος, ΑΕγῶ, ἄΜΟΣ). — 539. ΧΡΟΝΟΣ (Χειμῶν, Ρίκτω, Ὀλον, Νόμιμος, Ὀδύνη, Σῶμα). — 540. Λέων, λίαν, ἐλαύνω, ἔλαιον, Ἑλένη. — 541. Τὴν Διάπλασιν γάραπῶμεν καὶ νὰ διαδιδώμεν. (τ ἦν διὰ πλα, σύν ν, ἀγ ἀπὸ με, ν, κενὰ διὰ δίδω, μέν). — 542. Roussin.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πᾶν λέξεις με ἄλλε στοιχία δρχ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πάντων τῶν 10 λέξεων 80 λεπτὰ ἢ λέξις με παρὰ δὲ στοιχία δρχ. 1 καὶ με κεφαλαῖα δρχ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 5. Οἱ μὴ ἀνθροπιστὰ πληροῦνται τὰ διπλά ἢ προσηγορικὰ εἶναι ἀπαραιτήτα.
[ΑΓ' - 24]

Δεσποινίς (παλαιὰ Διαπλασοπούλα) διπλωματοῦχος τῆς γαλλικῆς (brevet elementaire et litteraire) παραβῆται μαθήματα γαλλικῆς σὲ δεσποινίδας καὶ παιδιὰ. Διαμένουσα εἰς τὴν ἐσχόλην θὰ εδέχτο δωμάτιον ἀντὶ μαθημάτων παρὰ καλῆ οικογενείᾳ ἐν Ἀθήναις. Γράψατε : Δεσ. Ἐλ. Κωτσῆ, ἑδρὸς Φειδίου 3. Ἀθήνας.
[ΑΓ' - 25]

Ο (ΑΒ' - 520) Διαγωνισμὸς μου παρατείνεται ἀκόμη τρεῖς μῆνας. Ταρζάν, Ἀγρολόλουδο, (ἴσως . . .), Ζωζέτ (Ἀλάντιθα ταχυδρομικῶς), Σεπασμένη Ἀρδε, Ρέμβη, Μυρέττα, Βάτραχοι, Καροφίμη Σουτροφιὰ Κυρὰ τῆς Θάλασσης, νὰ περιμένω ὑποστηρίξῃ σας ; Οἱ καλύτερες ἀπαντήσεις θὰ δημοσιευθοῦν (πιθωνὸς σὲ Μαυροδάσκειον). Θὰ θεωροῦμαι μεγάλη τιμὴ μὲ ἀπάντησιν τῆς Ἀλάντας (ἐκτός συναγωνισμοῦ).
Ἄσπιδος

[ΑΓ' - 26]
Ψηφίσατε ὅλοι :
ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΔΕΑΝ
[ΑΒ' - 27]
Ἰσπότη Λόγγην, γαριε δὲ ἀπαντῆς ;
Ζωζέτ

[ΑΓ' - 28]
Εὐνα καινούργιο διαπλασοπούλα ἀλλήλο-γράφει με διαπλασοπούλα. Δ/σις Χρῆστον Δρακάκη, Κώτσου 3, Χαλκίδα, διὰ ΕΛΛΗΝΟΦΩΡΟΝ ΠΡΟΤΗΝ
[ΑΓ' - 29]

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ (ΑΒ' - 399) διαγωνισμὸς ἀκροφῶνται (καρτεὶς ἐπεστροφῆσας). Προκηρῶσεται γῶς μεγάλας διαγωνισμὸς Ἀγράφων Ἡθοποιῶν. Συμμετοχὴ εἰς ἔκδραχμος, προθεσμία μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Βραβεῖα : Βεδλον Σουνοπούλου. Αἰτόματος κοντολοφῶρος καὶ 4 μυθιστορήματα διαφόρου ἄξιως. Ἀπὸ δούσις ἀπαντήσων, ἐκτείνου πᾶν λαβαίνου μέρος σὲ Δημοψήφισμα θὰ δημοσιερχτοῦν ἀναλόγως τῆς κάρτας των. Διπλασοπούλα, δεσ. μάλιστα ἐνδεαφῶρεστε γιὰ τὸ Δημοψήφισμα, δημοσιερχεταί μες. Δ/σις : Ἐρμανοῦλ Κινθάνιν, Μπόλαρη, Χανιά - Κρήτης.

Ὁ Σύλλογος δημοσιερχεταί σὲ δημοψήφισμα τὸ διπρόχο ψευδῶνομα : ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ. Ψηφίζονταί τὸ δαίχνετε τὰ εδγενικὰ σας αἰσθηματα.
[ΑΓ' - 30]

Νὰ τὰ φραϊότερα ψευδῶνομα 1932 :
ΝΑΕΤΙΔΕΥΣ, ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, ΔΑΚΡΥ ΨΥΧΗΣ. Τίμη
[ΑΓ' - 31]

Ψηφίσατε ὅλοι τὸ ψευδῶνομον ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ Ἄδοξος Φήμη
[ΑΓ' - 32]
Ἰώ, Ἑλίς, Σλόη, Ἑκάτη, Ἀγρᾶμπη, ἸΠεραιωτάκι, Ἀγνή, Ἐξυμνο Κυπριωτάκι, Δάμιον, Φιντία, σῆς ἔβρω. Ἀνταλλασσομε Μ. Μ. ; Στείλατε πρῶτοι : Ἰωνιδῶν 8, Πειραιῶς. Μαρία Σταύρατ.
[ΑΓ' - 33]

Περιμένω τετραδιάκια ἀπ' ὅλους. Δ/σις : κ. Ἰωνίνην Θεοδωρακόπουλον, Σκουφᾶ 21, Ἀθήνας, διὰ
Ἀνδρόφωσ τῆς Δόξης
[ΑΓ' - 34]

Προκηρῶσσο δέμησον τριδραχμον Διαγωνισμὸν τοπειῶν ἢ ἠθοποιῶν. Ἀντιδραχ. στείλατε ἀσφράγιστα γραμματόσημα. Ὑποστηρίξατε, Σύλλογοι καὶ Διαπλασοπούλα, με τὸν καινούργιον χρόνον. Δ/σις : Ἀγερνιόν, Βελισσαρίου 33, Κέρκυραν.
Καλόκαρδη, Δεγερνιῶς
[ΑΓ' - 35]

Ἀλληλογραφῶν, ἀνταλλάσσο τετραδιάκια με ὅλους-ες. Ἀνδοχαρο, δέχσοσι ; Δ/σις : Παναγιώπουλον, Ὑψηλάντου 147, Πειραιῶς. Περαιωτάκι
[ΑΓ' - 36]

Στηριζόμενος σὲ εδγενικὰ σας αἰσθηματα κατεβῆνα σὲ Δημοψήφισμα με τὸ διπρόχο ψευδῶνομα :
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΝΕΑΛΟΝΤΟΣ
[ΑΒ' - 37]

Πρωτομπαίνονταί σὲ τὴν κίνησιν ἀλληλογραφῶν καὶ ἀνταλλάσσο τετραδιάκια με Διαπλασοπούλας ἕως 14 ἐτῶν. Δ/σις : Θεοδῶραν Ἀλεξιάδου, 5 Φιλωνῶν, Πειραιῶς. Πανδύρα
[ΑΓ' - 38]

Πρωτομπαίνονταί σὲ τὴν κίνησιν χαριστῶ Διαπλασοσκόμων. Ἀνταλλάσσο τετραδιάκια. Στείλατε ὅλας-ἄλλοι : Πάνον Παπαδημητρίου, Συναμικὰ Ἁγίου Νικολάου, Τριπολιτ. Δουλοδισμένο Περειβόλι